Sarkaçla öteki dünya aranıyor

Tom Lethbridge radyestezi yöntemiyle yeraltındaki çeşitli cisimleri bulduktan (Bkz. sayfa 546 ve 582) sonra, bir adım daha ileri giderek, ölüm ötesindeki boyutsuz dünyayı araştırmaya başladı.

DEVON'A YERLE
sonra, 1962'de **Tom L**
radyestezi çubukla
somutlaşmaya başlad
let ve Çatal Çubuk" a
şekilde bir araya getir
yayınlandı. O güne k
çok daha fazla ilgi uy
ilgi görmeyi hak etm
ve özgün bir şekilde

Doğadaki manyetik
O, doğanın belli yerle
ları oluşturduğunu ile
da özellikle akarsular
laşıyordu. Buralar a
ve diğer canlıların d
alıp, kaydetme yet
Ancak insanlar da za
çevrilidirler. Bu o
Üniversitesi'nden H
incelemişti. Eğer biri
odaya girecek olsa
olmayan bir hisse
şudur: Suçla ilgili k
bütün duygular ziyar
nakledilmiştir. Bu ol
da uygundur. Eğer in
heyecanlı, kızgın, sef
kez de nakil ters yönd
ları alıcı tarafından k

Gizli bilgiler ile sarılıyız
Eğer insanın duyguları akarsuların alanları tarafından herhangi bir yolla kaydedilip, bir radyestezist tarafından algılanabiliyorsa, yaşadığımız bu dünya çok garip ve karmaşık
O zaman insanlar, bant
zli bilgilerle sarılmış bir
ğer insan radyestezi sar-
atını gerektiğince öğrene-
gileri edinebilir.

şka bir dünya
nsan bedenini bir psişik
n, izlenimleri toplamak
ir. Bu izlenimler kişinin
depolanır. Ancak bu
bilgilerin arayışı içinde
gerekir. Bu da ruh olabi-
en bilgiler uzak geçmiş-
ın başka yerindeki bir
ne göre, bu ruh uzay ve
mış olmalıdır.
bridge'i son derece heye-
a yaptığı deneyler, dün-
dünyaların da varlığını
de bu dünyalar başka
onları göremiyorduk,
nyamızla beraber vardı-
ük düzeylerdeki titreşim-
kabaydı. Ancak insanın
muhtemelen ruhu, diğer
algılayabilirdi.

Sarkaçla öteki dünya aranıyor

Tom Lethbridge radyestezi yöntemiyle yeraltındaki çeşitli cisimleri bulduktan (Bkz. sayfa 546 ve 582) sonra, bir adım daha ileri giderek, ölüm ötesindeki boyutsuz dünyayı araştırmaya başladı.

DEVON'A YERLEŞMESİNDEN 5 yıl sonra, 1962'de **Tom Lethbridge**'in sarkaçlar ve radyestezi çubukları hakkında fikirleri somutlaşmaya başladı. Bu fikirlerini **"Hayalet ve Çatal Çubuk"** adlı kitabında tutarlı bir şekilde bir araya getirdi. Bu kitap 1963 yılında yayınlandı. O güne kadar yayınladıklarından çok daha fazla ilgi uyandırdı. Kitap, bu denli ilgi görmeyi hak etmişti. Çünkü konu ilginç ve özgün bir şekilde ele alınmıştı.

Doğadaki manyetik alanlar

O, doğanın belli yerlerde statik elektrik alanları oluşturduğunu ileri sürüyordu. Bu alanlar da özellikle akarsuların yakınlarında yoğunlaşıyordu. Buralar aynı zamanda insanların ve diğer canlıların düşünce ve duygularını alıp, kaydetme yeteneğine de sahiptiler. Ancak insanlar da zayıf bir elektrik alanıyla çevrilidirler. Bu olguyu ilk kez Yale Üniversitesi'nden **Harold Burr** 1930'larda incelemişti. Eğer biri bir cinayetin işlendiği odaya girecek olsa ve belirgin olarak hoş olmayan bir hisse kapılsa bunun nedeni şudur: Suçla ilgili korku, acı, dehşet gibi bütün duygular ziyaretçinin elektrik alanına nakledilmiştir. Bu olgu elektriğin yasalarına da uygundur. Eğer insan kendini enerji dolu, heyecanlı, kızgın, sefil olarak hissederse bu kez de nakil ters yönde olur. O insanın duyguları alıcı tarafından kaydedilir.

Tom Lethbridge bazı arkeolojik bulgularını arşivliyor (üstte).

İskoçya'daki Saddell Abbey Strathclyde güçlü ve değişken atmosfere sahip bir yerdir. Bu atmosfer bir şatoda tehdit edici, manastır harabelerinde de melankolik duygulara neden olur. Lethbridge bu tür duyguların suyun elektriksel alanından kaynaklandığına inanıyordu (altta).

Gizli bilgiler ile sarılıyız

Eğer insanın duyguları akarsuların alanları tarafından herhangi bir yolla kaydedilip, bir radyestezist tarafından algılanabiliyorsa, yaşadığımız bu dünya çok garip ve karmaşık bir yer olmalıdır. O zaman insanlar, bant kayıtları şeklinde gizli bilgilerle sarılmış bir halde olmalıdırlar. Eğer insan radyestezi sarkacını kullanma sanatını gerektiğince öğrenebilirse, bütün bu bilgileri edinebilir.

Aynı mekânda başka bir dünya

Lethbridge'e göre, insan bedenini bir psişik alan çevreler. Beden, izlenimleri toplamak için sadece bir alettir. Bu izlenimler kişinin psişik alanında depolanır. Ancak bu durumda insanın bu bilgilerin arayışı içinde olan bir yanı olması gerekir. Bu da ruh olabilir. Sarkaçla alınabilen bilgiler uzak geçmişten, ya da dünyanın başka yerindeki bir bölgeden gelebildiğine göre, bu ruh uzay ve zaman sınırlarını aşmış olmalıdır.

Bu son fikir Lethbridge'i son derece heyecanlandırdı. Sarkaçla yaptığı deneyler, dünyanın ötesinde başka dünyaların da varlığını gösteriyordu. Belki de bu dünyalar başka boyutlardaydı. Biz onları göremiyorduk, ancak onlar bizim dünyamızla beraber vardılar. İnsan bedeni düşük düzeylerdeki titreşimleri almak için çok kabaydı. Ancak insanın psişik alanı ya da muhtemelen ruhu, diğer görünmez dünyaları algılayabilirdi.

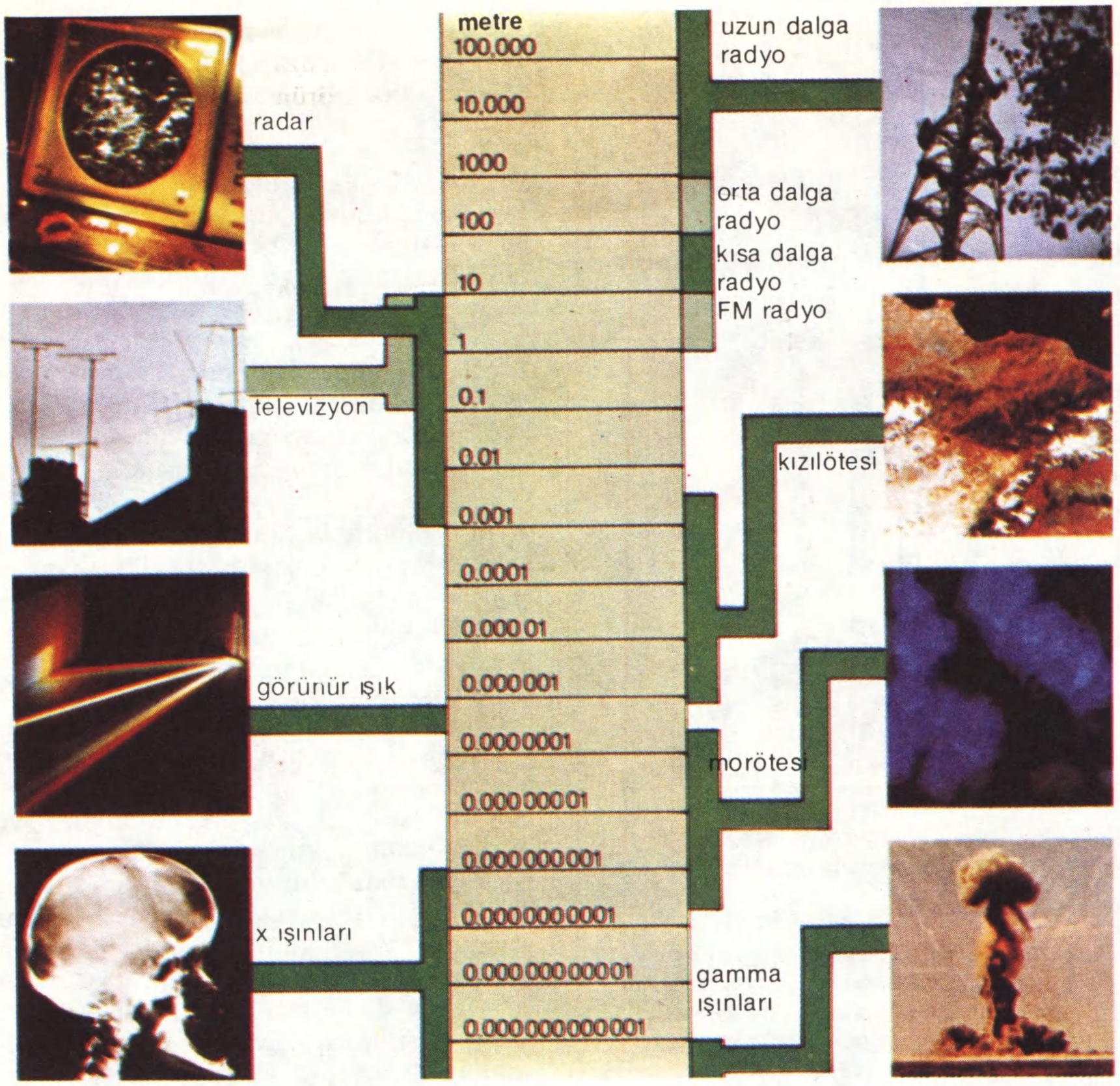

Elektromanyetik (EM) Spektrumun dalga boyları. EM dalgaları kesin bir frekansla titreşimler yayan ve belirli bir dalga boyu ile ifade edilen elektrik ve manyetik alanları içerir. Frekansın artması ve dalga boyunun azalmasıyla EM spektrumu şunları içerir: Denizaltılarla irtibatın sağlandığı çok uzun radyo dalgaları; uzun ve kısa radyo dalgaları (AM yayınları için). Çok kısa dalga FM radyosu, televizyon ve radar. Kızılötesi radyasyon (bununla uydulardan dünyanın fotoğrafları çekilmektedir). Görünür ışık, morötesi ışık (bu ışık gözle görülmez fakat bazı maddelerin üzerinde floresans oluşturur). X ışınları. Kozmik tozlar ve ışınların gelişi sırasında oluşan yüksek enerjili gama ışınları (solda).

Rüyasında görmüştü

Ayrıca başka mekânlara ve zamanlara açılan geçitler de olabilir. 1964 Mayıs'ında, bir BBC televizyon ekibi Hole House'a çekime gitti. Lethbridge'le radyestezi üzerine konuşacaklardı. Genç bir kameraman arabadan çıktığında son derece tuhaf ve şaşırmış görünüyordu. Lethbridge, *"Daha önce buraya gelmiş miydiniz?"* diye sordu. Genç kameramanın cevabı ilginçti: *"Hayır, ama rüyamda gördüm."*

Sonra evin arkasını görmek istedi. Lethbridge'in yıktırıp tekrar inşa ettirdiği bir duvarı göstererek şöyle dedi: *"Yıllar önce böyle değildi. Bu duvara dayalı binalar vardı."* Söyledikleri doğruydu, ancak bunlar Lethbridge evi almadan önce vardı. Baharat bahçesini gördüğünde de şöyle dedi: *"Burada da binalar vardı, ancak sonra yıkıldılar."* Rüyasındaki bir ses ona şöyle demişti: *"Şimdi denizi görebiliriz."* Gerçekten de uzun zaman önce oradan deniz görülebiliyordu. Ancak şimdi ağaçlar manzarayı kapatıyorlardı. Kameraman bu bölgeyi daha önce hiç görmemişti. Ona bu bölgeyi anlatacak hiçbir arkadaşı veya akrabası da yoktu. Ancak rüyasında beş kez Hole House'u görmüştü. Üstelik de Hole House'un kendisi dünyaya gelmeden önceki haliydi.

Londra'da bir patlamayla yıkılan Ronan Point gökdeleni. Bir kadın daha önceden bu olayı rüyasında gördü, hatta olayın bir gazetedeki başlığını bile hatırladı: "Bir deste kâğıt gibi yıkıldı" (sağda).

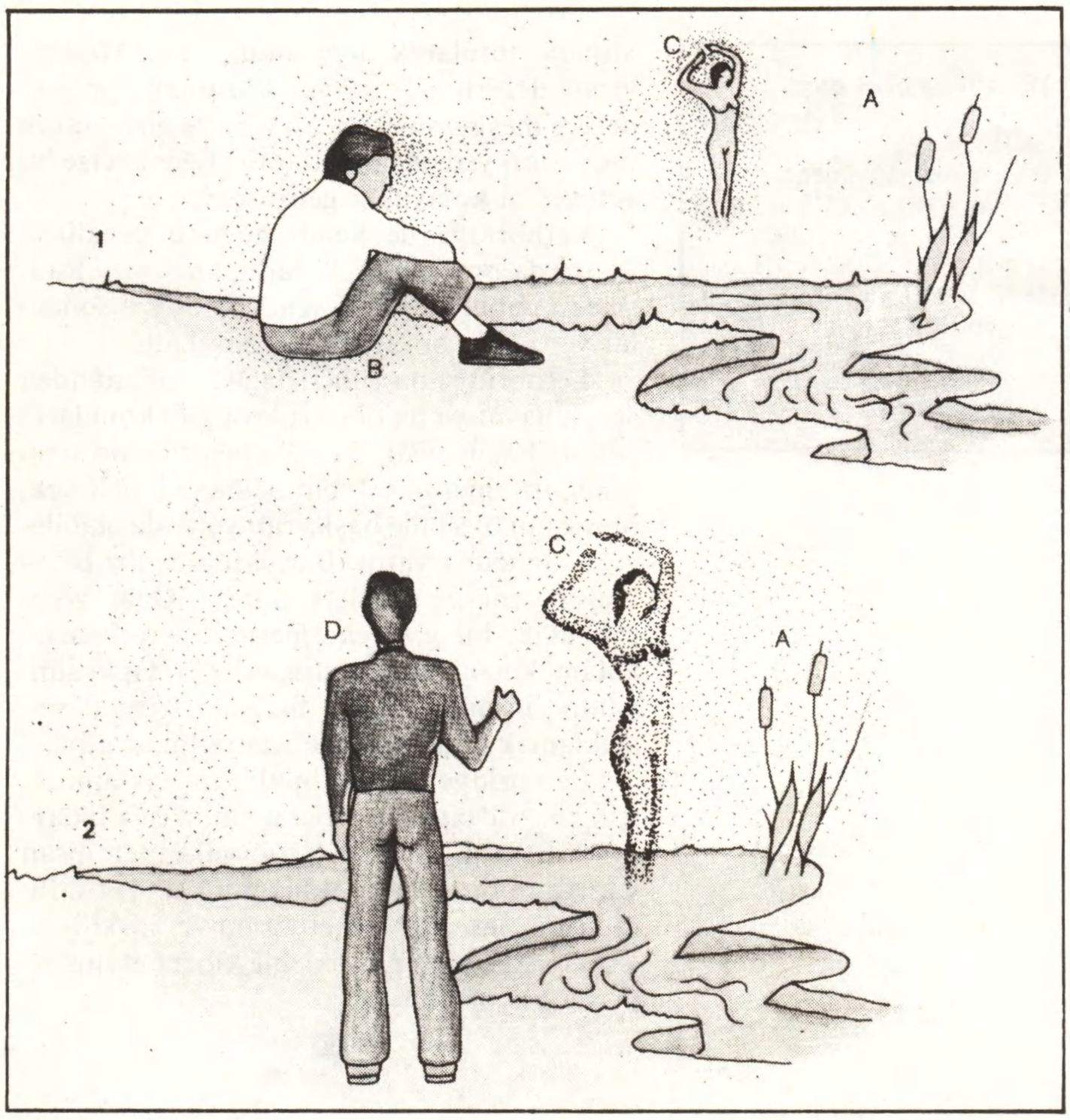

Geleceğe ilişkin rüyalar

Lethbridge daima rüyalara ilgi duyardı. **J.W. Dunne**'un **"Zamanla Bir Deney"** adlı kitabını 1930'larda okuduğundan beri de bu ilgisi daha da artmıştı. Dunne, bir balon mühendisiydi. 1900'lerde gelecek hakkında etkileyici birkaç rüya görmüştü. Örneğin Martinik Adası'ndaki Mount Pelee volkanının patlayacağını önceden görmüştü. Dunne, zamanın bir teyp bandı veya bir film şeridi gibi olduğunu ileri sürüyordu. Bu bant bazen karışıyor veya tersine dönüyordu. Böylece, bir kişinin başka zamanları "izlemesi" mümkündü.

Dunne, yatağının başucunda daima bir defter ve kalem bulundururdu. Uyandığı an rüyalarını kaydederdi. Her insanın gelecek hakkında rüyalar gördüğüne ancak onların uyanır uyanmaz unutulduğuna inanırdı. Lethbridge, rüyaların gizemini incelemek istiyordu. Bu nedenle bir rüya defteri tutmaya karar verdi. Defter kısa bir zaman içinde berrak ve özgün gözlemlerle doldu.

Lethbridge'ın bir rüyası çıkıyor

Lethbridge, Dunne'un herkesin gelecekle ilgili rüyalar gördüğü fikrinde haklı olduğunu düşünüyordu. Lethbridge'e göre rüyaların çoğu öylesine kısa ya da önemsizdi ki, insan onları kolay kolay hatırlayamaz. Bir gece rüyasında bir adam yüzü gördü. Adam sanki ona bir aynadan bakıyordu. Elleriyle birtakım hareketler yapıyor gibiydi ve elleri çenesinin hizasındaydı. Lethbridge adamın tıraş olduğunu düşündü.

Su perilerinin varlığına tüm dünyada yaygın bir şekilde inanılır. Lethbridge'in su perilerine yaklaşımı şöyleydi: 1) Tahrik olmuş bir delikanlı kaynağın statik alanı içinde oturuyor. A) Kaynakta yıkanan bir kız görüntüsü (C) çok canlı olarak kendi statik alanında (B) düşünüyor. Görüntü daha zayıf bir alana (A) akıyor ve orada kaydediliyor. 2) Yıllar sonra daha zayıf bir psişik alana (D) sahip bir başka genç (A) ile ilişkiye geçiyor. Buradan kızın görüntüsü (C) gencin alanına (D) akıyor. Böylece genç, doğaüstü bir olaya tanık olduğunu düşünüyor. Oysa gördüğü, bir düşüncenin kaydedilmiş resmidir (üstte).

Etresi gün, Lethbridge dar bir yolda ağır ağır otomobilini sürüyordu. Birden köşeden bir araba çıktı. Direksiyonda rüyasında gördüğü adam vardı. Yüzü ön camla âdeta çerçevelenmiş gibi görünüyordu. Lethbridge, rüyasında camı aynayla karıştırmıştı. Elleri de direksiyonun üzerinde olduğundan, çenesinin hizasına geliyordu. Lethbridge adamı daha önce görmediğinden de emindi.

Her şey geriye hareket ediyordu

Lethbridge bazı rüyalarında da rüyadaki kişilerin ya da cisimlerin geri geri gittiklerini görüyordu.

Lethbridge'in bir arkadaşı da ona bu tür rüyalarından bahsetti. Arkadaşı rüyalarının birinde, tanıdığı bir çiftin geri geri yürüyerek bir kapıdan çıktıklarını ve arabalarını yolda yine geri geri sürdüklerini görmüştü. Bir diğerinde ise, yine geri geri yürüyen birtakım insanların bir tabut taşıdığını gördü. Bunlardan biri ona şu garip cümleyi söyledi: *"Odunlar güzel kadar yakılacak."* Uyandığında adamın cümlesini bir kâğıda yazan kadın, bunu tersinden okuduğunda "Yakılacak kadar güzel odunlar" cümlesinin ortaya çıktığının farkına vardı.

Rüyalarda zamanın niçin geri gittiği sorunu Lethbridge'i oldukça düşündürüyordu. Lethbridge bu sorunu sarkacıyla çözdü. Bir sonraki seviyenin yani bizim dünyamızın ötesindeki dünyanın enerji titreşimleri, dünyadakinden 4 kez daha hızlıydı.

Daha yüksek bir fizik dünya

Lethbridge, uyku sırasında insanın varlığının bir bölümünün fizik dünyadan ayrılarak daha yükseklerde bir mekâna gittiğini düşünüyordu. Bu mekân da, aslında çok hızlı titreşimlerden oluşan bir tür fizik dünyaydı. İnsan uyanırken, titreşimi daha yavaş olan kendi

Martinik'teki Mount Pelee volkanının patlaması. "Zamanla Bir Deney" adlı kitabın yazarı J.W. Dunne, bu olayı önceden rüyasında görmüştü. Bu ve benzeri haberci rüyalar ile insanların geleceğe ilişkin sürekli rüyalar gördüğünü, fakat uyandıktan sonra onların hatırlanamadıklarını düşünüyordu (sağda).

fizik dünyasına geri dönüyordu. Etkisi, hızlı bir trenin yavaş bir treni geçmesi gibi oluyordu. Nasıl ki yavaş giden bir tren ileriye gittiği halde, insanda sanki geri gidiyormuş gibi bir izlenim bırakır.

Taşların yaşını ölçüyor

Tom ve Mina Lethbridge, Merry Maidens adlı dikili taşların bulunduğu alanı gezdiler. Bunlar Penzance'da Cornwall yakınlarındaydılar. Lethbridge onlardan birinin tepesine sarkacını tutarak taşın kaç yaşında olduğunu inceledi. Bunu yaparken de elini taşın üzerine koydu. Hafif bir elektrik şoku hissetti. Sarkaç, bir uçak pervanesi gibi dönmeye başladı. Dakikalarca geniş daireler çizerek döndü. Lethbridge 451 devir sayabildi. Kendince her devire 10 yıl verdi. Bu şekilde hesaplandığında tarih MÖ 2540 yılına kadar gitti.

Parapsikolojiye katkısı büyük

1971'de Lethbridge rüyalar ile ilgili kitabı "**Sarkacın Gücü**"nü, yazarken hastalandı ve hastaneye kaldırıldı. Çok iri bir adamdı ve aşırı kiloları kalbine baskı yapmıştı. 30 Eylül'de öldüğünde son kitabını inceleme fırsatı bile bulamamıştı. 70 yaşındaydı ve hayatının en anlamlı çalışmasını tamamlayamamıştı. Ancak o bitmemiş haliyle bile, eseri yüzyılımızda parapsikolojiye yapılan en ilginç ve en önemli katkı oldu.

Doğal radyestezistler

Lethbridge, radyestezi sanatını yeniden ortaya çıkarmada çok kararlı hareket etmişti. Böylece ilkel insan ile çağdaş insan arasındaki farkın altını çizmeyi amaçlıyordu. Tarih-öncesi insanlar, doğanın sihirli olduğuna ve dünyanın canlı olduğuna inanırlardı. Onlar muhtemelen doğal radyestezistlerdi. Tıpkı Avustralya'nın ilkel Aborigin yerlileri gibi, onlar da dünyanın güçlerine doğal bir yaklaşımda bulunuyorlardı.

Lethbridge'e göre dikili taşlar da, dünyanın bu canlı gücünün en yoğun olduğu yerleri işaretlemek için dikilmişlerdi. Belki de tarih-öncesi insanlar şimdi unutulmuş olan o güçten yararlanıyorlardı. Modern insanın, doğayla olan bu içgüdüsel ilişkisi baskı altında tutularak unutuldu gitti. Modern insan değerli uygarlığını korumak için son derece meşguldür! Ancak yine de gizli olarak radyestezi yeteneğine sahiptir. Eğer isterse bu yeteneğini kolaylıkla geliştirebilir.

Lethbridge de kendi gücünü geliştirdi. Sonra da onu bilimsel olarak araştırdı. Radyestezi çubuğu ile sarkacın çok doğru sonuçlar verdiğini, bir anlamda kanıtladı.

Lethbridge bir ruhçu değildi. Ölümünden sonra hayat ya da öbür dünya gibi konularla pek ilgilenmemişti. Ancak araştırmalarını bu konulara mantıksal bir açıdan yönelterek, dünyanın ötesinde başka dünyalar da olabileceği sonucuna vardı. Buralarda henüz bilinmeyen enerji şekilleri vardı. Ona göre, ruhçuluk, bu gizli enerjilerin engin diyarını anlamak için yapılan girişimlerdi. Tıpkı simyanın, insanın, atom fiziğinin gizemlerini açıklamak için attığı ilk adım olması gibi.

Lethbridge bütün bunların açıklanması için yine de bir bilim adamı gibi ihtiyatlı davrandı. Ancak hayatının son yıllarında insan varlığının bir anlamı olduğunu kabul etti. Bu olgu da, insanın kişisel evrimiyle ilişkiliydi. Sanki insan gizli bir nedenle, âdeta evrimleşmeye itiliyor gibiydi.

Daha fazla bilgi için:
Radyestezi, *Bilim Araştırma Merkezi*, 1981
Radyestezi, *Mehmet Sancar*, Ruh ve Madde, 1978
The power of pendulum, *T. Lethbridge*, R. Kegan Paul, 1976
A step in the dark, *T. Lethbridge*, R. Kegan Paul, 1961
Mysteries, *Colin Wilson*, Panther, 1979

Cornwall, Penzance yakınlarında Merry Maidens (Neşeli Hanımlar) olarak bilinen dikili taşların oluşturduğu halka görülüyor. Lethbridge bu taşların üzerinde radyestezi deneyi yaparken sanki taşlar bir tür pil işlevi görüyormuşcasına hafif bir elektrik şoku geçirdi. Ancak yine de sarkacıyla, taşların yaşını saptadı. Sonraları, daha karmaşık ve bilimsel bir yöntem olan Karbon-14 yöntemiyle taşların yaşı saptandı. Sonuç Lethbridge'in bulgularına tıpatıp uyuyordu (altta).

Eski insanlar kullanıyorlardı; şimdi ise

Ley enerjisi boşa gidiyor

Ley hatlarının varlığını, ilgi alanları birbirinden farklı olan birçok kişi kabul ediyor. Fakat leylerin nasıl ve neden oluştuğu sorununa tam olarak bir açıklık getirilemiyor. İleri sürülen teoriler varsayımdan öte gitmiyor.

LEY HATLARINI ilk keşfeden kişi olan **Alfred Watkins,** görüşlerinde başlangıç noktası olarak, leylerin çok eski zamanlardan kalma patikalarla belirlenen düz hatlar olduğunu belirtiyor. Hatlarda akışan olağanüstü enerjinin bataklıklarda ve sarp uçurumlarda bile kesilmediğini vurguluyor.

Gökbilimsel gözlemler amacıyla

Profesör **Alexander Thom,** 600'den fazla tarihöncesi yerleşim merkezini inceleyen birisi olarak tanınıyor. Prof. Thom, aynı zamanda bu yerleşim merkezlerindeki kalıntıları, olabildiğince bilimsel bir yaklaşımla inceledi. Araştırmalarının sonucunda, özellikle İngiltere'de ilginç bir şekilde düzenlenmiş bazı dev taşların ya da anıtların gökbilimsel gözlemler amacıyla yapılmış olabileceğini düşünüyordu.

Birbirinden uzak bu dev taşların ve anıtların arasında oluşan düz hatları da ley sistemleri olarak değerlendirmiyordu. Sözgelimi, Stonehenge'den kuzeybatıdaki Gibbet Knoll'e ve güneydoğudaki Figsburg Ring'e uzanan düz hatların aslında o zamanki insanların Ay'ı gözlemlemek amacıyla oluşturulduğunu öne sürüyordu.

Leylerin gizemi çözülemedi

Sonradan Prof. Thom'un yaklaşımlarına benzer birçok görüşler ortaya atıldı. Fakat bunların hiçbirisi ley sistemlerinin gizemini çözemedi. Hatta buna ilişkin sonuçlar daha da arttı. Niçin tarihöncesi insanı gözlem yerlerini bu devasa taşların üzerine kurdu? Daha kolay yolları varken, niçin bu tonlarca ağırlıktaki taşları taşımak ve yerleştirmek zahmetine katlandı? Sadece İngiltere'de yüzlerce bu tür yer var. O çağ insanları sadece gökbilimsel gözlemler için mi bu yerleri meydana getirdiler? Bu ve benzeri sonuçlar şimdilik tam olarak açıklanamadığından sessizlik sürüyor...

Tarihöncesi insanların inşa ettikleri yapıları, taş anıtları ilk kez ciddi olarak ele alan, araştırmalar yapan Profesör Thom. Özellikle İngiltere'deki yuvarlak taşlar ile ve Fransa'nın Karnak yöresindeki olağanüstü dikili taşlar ile (en üstte) çok ilgilendi. Kuşkusuz bu yapılar belirli bir plana göre yapılmışlardı. Fakat bu nasıl bir plandı? Profesör Thom, bunların gökbilimsel gözlemler amacıyla yapıldığını öne sürdü. Fakat niçin o insanlar bu koca taşları taşımak için onca zahmete katlandı. Aynı amacı başka yollarla da gerçekleştirebilirlerdi (üstte).

Ley hatlarındaki enerji

Günümüz ley araştırmacılarının büyük çoğunluğunun birleştiği bir nokta var. O da, ley sistemlerinin belirli bir enerji taşıdığıdır. Bu enerjiyi "dünya gücü" ya da "dünya enerjisi" diye adlandıran araştırmacılar da var. Bu güç hatları eski yerleşim merkezleri arasında fiziki olduğu kadar, psişik anlamda da bir iletişimin kurulmasına olanak sağlıyor. Ayrıca bu hatlar harita üzerinde bir cetvelle saptanabildiği gibi, radyestezistlerin kullandığı araç-gereçlerle, hatta manyetik alanların ölçümünde kullanılan aletlerle de saptanabiliyor. Fakat kuşkusuz asıl sorun, bu güç hatlarının ne tür bir niteliğe sahip olduğudur. Acaba burada elektromanyetik bir alan mı söz konusudur? Yoksa bir tür psişik enerji mi?

Radyestezistler de ilgileniyor

Guy Underwood adındaki bir radyestezist, 1964'te 81 yaşında ölünceye kadar yaklaşık 20 yıl süresince kendini bu gizemin çözülmesine adamıştı. Ley hatlarının taşıdığı enerjinin çok özel ve bilinmeyen bir enerji türü olduğunu belirtiyordu. Ayrıca bu enerjinin, yerçekimi, dünyanın dönüşü ve manyetik alanlara ilişkin görüşler ile asla açıklanamayacağını da sanıyordu. Underwood'un oluşturduğu sistem gerçekten çok karmaşıktı. Çok sayıda haritalar ve çizelgeler hazırlamıştı.

Ayrıca enerjinin tek tip olmadığını, kimi yerlerde değişiklikler gösterdiğini de saptadığını açıklıyordu. Dünya enerjisi deyimini kullanan ilk kişi de Underwood idi. Underwood'un

daha başka ilginç bulguları da vardı. Sözgelimi, özellikle birbiriyle kesişen enerji hatları üzerinde bazı öyle ilginç noktalar vardı ki, buralarda enerji yoğunlaşıyor ve dairesel bir biçimde yayılıyordu. Underwood bu tür noktalara "kör yay" adını verdi.

Hayvanlar da leylerin farkında

Underwood, aynı zamanda bu enerji hatlarının varlığının çok eski olduğuna da dikkatleri çekti. Ona göre, sadece ilkel insanlar değil, aynı zamanda bitkiler ve hayvanlar da bunların varlığını algılıyorlardı. Özellikle hayvanların, (domuzların, koyunların, köpeklerin, tavşanların, kaplumbağaların, kertenkelelerin, kazların, baykuşların ve hatta karıncaların) bu güç hatlarından etkilendiklerini belirtti. Sözgelimi, porsuklar ve karıncalar, yuvalarını özellikle kör yaylar üzerine inşa ediyorlardı.

Psişik bir enerji olabilir

Guy Underwood'un birtakım güç hatları boyunca akışan dünya enerjisi, ley hatları ile büyük bir benzerlik gösteriyor. Çağdaş ley araştırmacıları, artık yerleşim yerlerinin özellikle ley hatları üzerinde oluşunun tesadüf olmadığını vurguluyorlar. Leylerdeki enerjinin sadece fiziki bir enerji olmayıp, insanları bazı bakımlardan etkileyen psişik türde bir enerji de olduğu belirtiliyor.

Radyestezist Guy Underwood (1883-1964), tarih öncesi insanının, yeryüzünde belirli hatlarda dolaşan gizemli bir enerjinin varlığından haberdar olduklarını öne sürüyor. Ayrıca bu gizemli enerjinin yeryüzünün bazı yerlerinde hayvan figürleri şeklinde somutlaştığını da belirtiyor. Sözgelimi, bu görüşünü kanıtlamak için İngiltere'nin Berkshire yöresindeki bir tepede bulunan bir at tasvirine dikkat çekiyor (altta, sağda). Underwood, bu bölgede güç hatlarının izine rastladığını söylüyor. Dünyanın başka yerlerinde de benzer şekilde hayvan tasvirlerine rastlanıyor (altta).

İnsan bedenindeki gibi

Bunlara ek olarak bir yaklaşım daha ortaya konabilir. Bazı araştırmacılar, dünya gücü ile Wilhelm Reich'ın önerdiği yaşam enerjisi arasında belirli bir ilişki olabileceğini savunuyorlar. Reich'ın teorisine göre, yaşam enerjisi insan bedenine belirli bir düzeyde egemendir ve vücudun belirli yerlerinde yoğunlaşır. Bu yoğunlaşma dairesel şekildedir. Enerji, dairesel bir akışkanlık ile giderek daha güçlenir. Ayrıca bedenin organik ve inorganik yapısı üzerinde de son derece etkilidir.

Bir görüşe göre de, özellikle İrlanda'daki Newgrange ve İngiltere'deki Silbury Hill'de bulunan megalitler (tarihöncesi dev taş anıtlar), bu bölgelerde bulunan çeşitli yeryüzü katmanları göz önüne alınarak inşa edilmişlerdi. Sanki, Reich'ın teorisindeki gibi, dünyanın organik ve inorganik yapısı dikkate alınmıştı. Newgrange megalitleri, dev bir

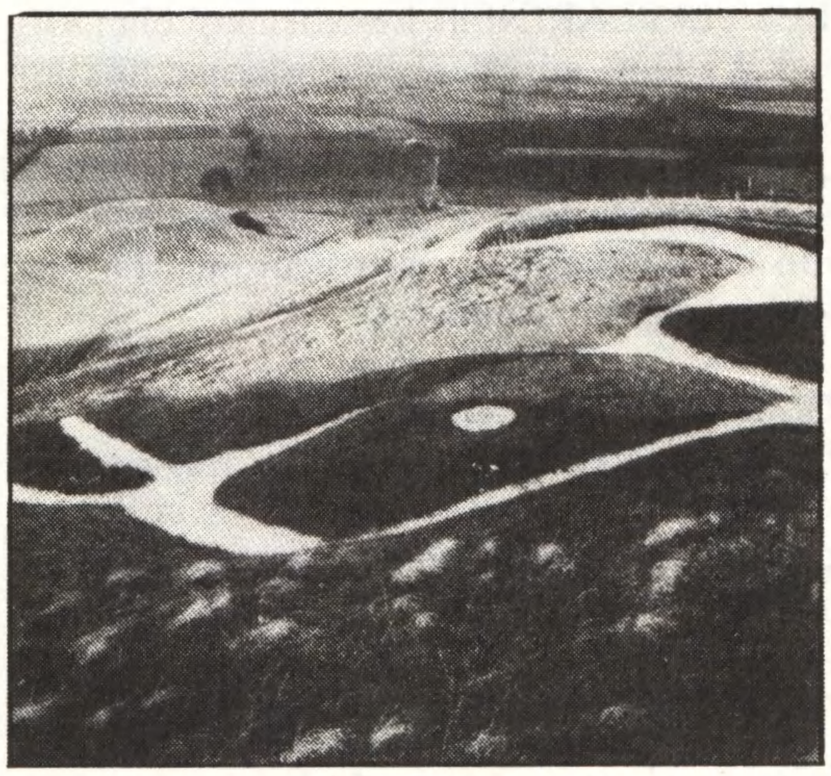

dikili taş ve bir höyüğün de üzerinden geçen düz bir hat üzerinde yer alır. Aynı şekilde Silbury megalitleri de önemli bir ley hattı üzerindedir.

Tarihöncesi insanı biliyordu

İngiliz araştırmacı **John Michell**, eski kutsal yerleşim merkezlerinin tıpkı Wilhelm Reich'ın yaşam enerjisi teorisine benzer şekilde bir enerji ürettiklerini ileri sürüyorlar. Üstelik tarihöncesi insanı bu enerjinin farkındaydı ve ayinlerinde bunu kullanıyorlardı da. Michell'e göre bu enerjinin nakli ise belirli yollar ile gerçekleşiyordu. Bu yollar da ley hatlarıydı.

Kuartzın etkisi

Bu arada, bu yerleşim merkezlerinde kuartza rastlanması da bunun dünya gücü ile bir ilişkisi olabileceğini düşündürüyor. Fakat kuartzın çok yaygın bulunan bir element olduğunu belirten kişiler de, ona dünyanın her yerinde olduğu gibi, burada da rastlanmasının çok

doğal olduğunu söyleyerek bu görüşe karşı çıkıyorlar. Fakat bununla birlikte kuartza ilişkin, üzerinde durulması gereken bir nokta var. O da kuartzın piezoelektrik (elektrik basıncı) ile yüklü oluşu. Deniliyor ki, belirli oranda bir elektrik yükü havada iyonlaşmaya neden olur. İyonlaşan bölgede yaşayan canlılar da bundan etkilenir ve böylelikle bedenlerinde birtakım fizyolojik değişiklikler olabilir.

Uçandaireler ve ley ilişkisi

Ley hatlarında özel bir tür kristale rastlanması da birçok araştırmacıya, leyler ile uçandaireler arasında belirli bir ilişkinin olabileceğini düşündürüyor. **The Ley Hunter** (Ley Avcısı) adlı derginin yazarlarından biri bu konuya ilişkin bir teori öne sürüyor: *"Bir ley hattına yerleştirilen uygun bir kristal, bir elektrik devresinin anotunu oluşturur. Ley hattının üzerinde dolaşan uçandaire de katot işlemi görecektir. Her ikisinin de bu şekilde bir araya gelmeleri ile bir tür elektrik devresi oluşacak, böylece bir fotoelektriksel olay gerçekleşecektir. Yani burada uçandairelerin aşağıdan enerji çekmesi söz konusudur."*

Ley enerjisinden yararlanıyorlar

Uçandaireler ile ley hatları arasında olabilecek muhtemel bir ilişkiye ilk kez 1954'te uçandaire araştırmacısı **Aime Michel** değindi. Michel teorisine temel olarak, uçandairelerin hep belirli yollar boyunca uçtuğunu göz önüne almıştı. Yapılan gözlemlere göre, 13 ley hattının bulunduğu İngiltere'nin Warminster yöresinde, uçandaire olaylarının çok yoğun olduğu belirtiliyor. Uçandaire-ley ilişkisi ile ilgili çok değişik görüşler öne sürülüyor. Bazı araştırmacılar ise, uçandairelerin ley hatları boyunca uçarak ley enerjisinden yararlandıklarını öne sürüyorlar.

Ley hatlarına dikkat çekiyorlar

Daha başkaları, uçandairelerin ley hatları üzerindeki belirli noktalarda yerçekimi sorunlarını çözümlediklerini düşünüyorlar. Bir diğer teoriye göre uçandairelerin ley enerjisine hiç ihtiyaçları yok. Onlar, atalarımızın çok eskiden kullandığı bu unutulmuş enerjiden bizim tekrar yararlanmamız dileğiyle dikkatleri ley hatlarına yöneltmeyi amaçlıyorlar.

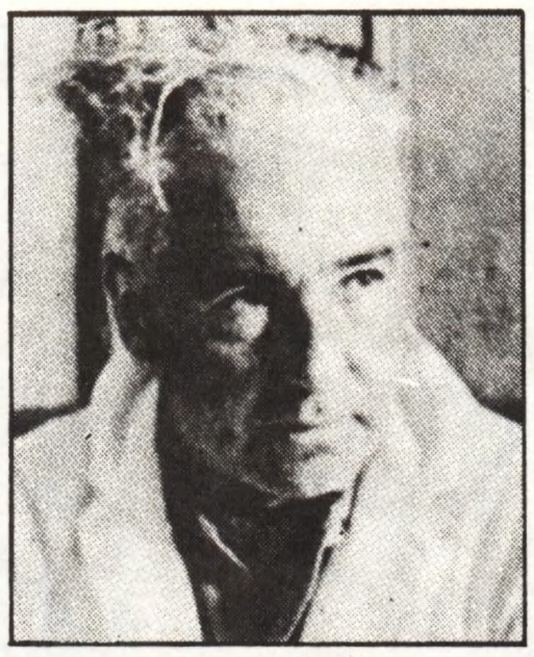

Wilhelm Reich (üstte), organik ve inorganik maddelerden yapılmış bir "hayat enerjisi kutusu" içinde (altta), saf ve güçlü bir enerji üretebildiğini öne sürüyor. Bazı ley araştırmacıları da özellikle İrlanda'nın Newgrange yöresinde buna çok benzer bir oluşuma rastladıklarını belirtiyorlar (en altta).

Paralel dünyalar

Radyestezist **Tom Lethbridge** de (Bkz. sayfa 546), özellikle ley hatlarının kesiştiği noktalarda çok yoğun bir ley enerjisinin açığa çıktığını belirtiyor. Ona göre bu ley enerjisi, insan zihni üzerinde son derece etkin. Lethbridge'in ley hatlarına, daha doğrusu bunların kesişim noktalarına ilişkin çok ilginç bir teorisi var. Ona göre bu noktalarda "paralel dünyalar" olabilir. Buraları sanki başka boyutlardaki dünyalara birden açılıp kapanan kapılar gibi.

Bilimsel ilgi çok az

Tüm bu gözlem ve araştırmalara rağmen bugüne kadar yeterli bilimsel araştırmaların yapılmadığı görülüyor. Bu konuya ilişkin bulgular sadece radyestezistlerin ve psişik araştırmacıların ley hatları üzerinde algıladıklarından ibaret. Yazar **Francis Hitching, "Dünya Büyüsü"** adlı kitabını hazırlarken radyestezist **Bill Lewis** ve Londra Imperial Koleji'nden Dr. **Eduardo Balanovski** ile birlikte yaptıkları bir deneyden söz ediyor. Dr. Balanovski aynı zamanda psişik araştırmalarıyla da tanınıyor. Deneyi yaptıkları yer Güney Galler'de Crickhowell yöresindeydi. O bölgedeki Usk Nehri yakınlarında 4 metre yüksekliğinde tarihöncesi bir taş vardı. Bill Lewis taşın yakına geldiğinde bir enerji algıladığını belirtti. Enerji zaman zaman azalıyor ve artıyordu.

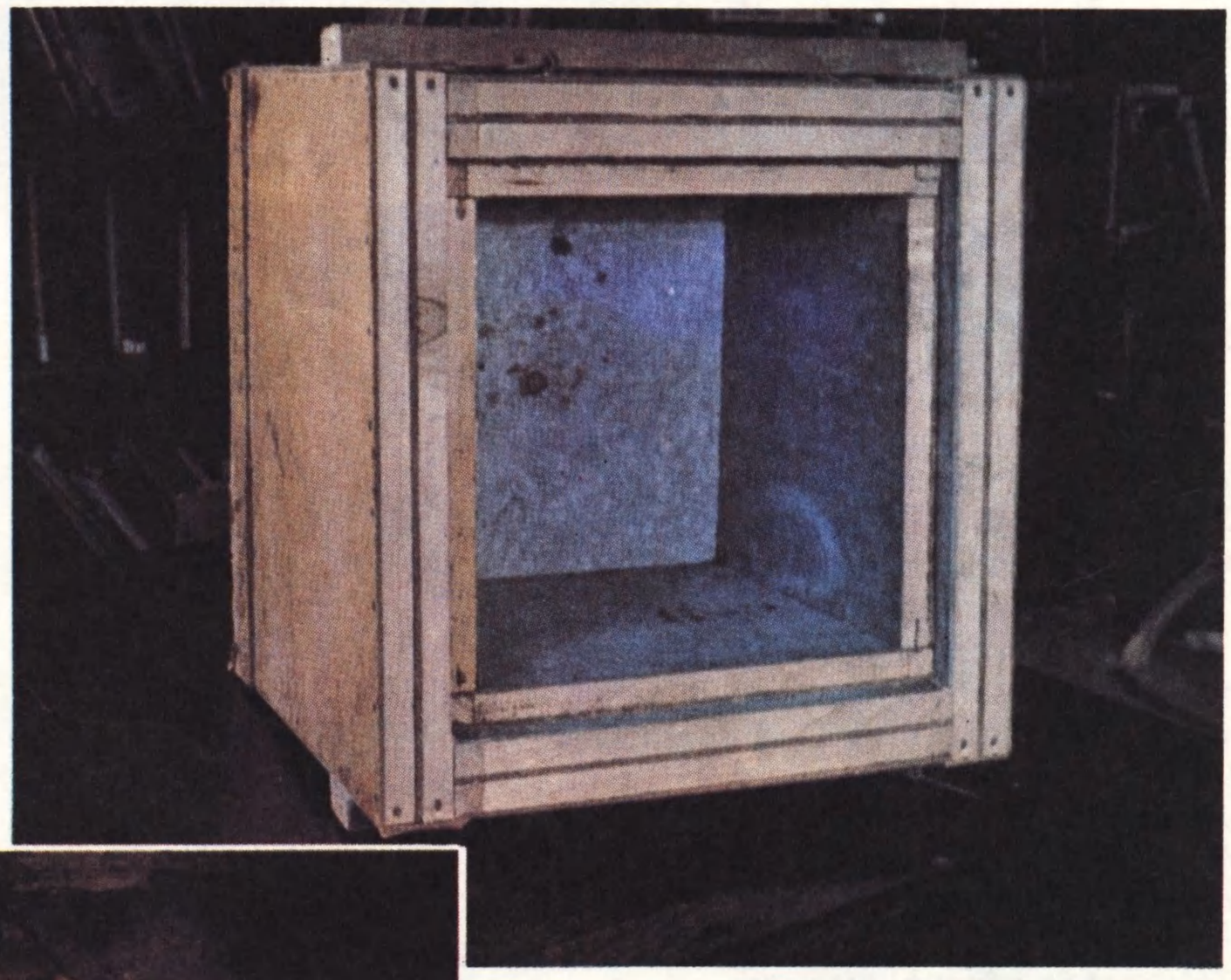

Bir taş inceleniyor

Dr. Balanovski'nin yanında bir gaussmetre

Dünyanın enerji dengesi

Dr. **E.T. Stringer, "Tanrıların Gizemi"** adlı kitabında, ley hatlarına ilişkin oldukça özgün ve akılcı bir yaklaşımda bulunuyor. Dr. Stringer da diğer birçok araştırmacı gibi leylerin dünya gücünün içinde aktığı enerji kanalları olduğu görüşünde. Dr. Stringer mitolojideki Dünya Tanrıçası **Tellus**'tan esinlenerek bu enerjiye "tellurik enerji" adını veriyor. Tellurik sözcüğü, dünya yüzeyinde dolaşan elektrik akımını belirtmek için kullanılan bir sözcüktür.

Stringer'ın görüşüne göre, tellurik enerji dünyanın içindeki elektrik akımı tarafından sevk ediliyor. Dr. **Harold S. Burr** ve Dr. **F.S.C.**'nin Amerika'da Yale Üniversitesi'nde yaptıkları başarılı deney-

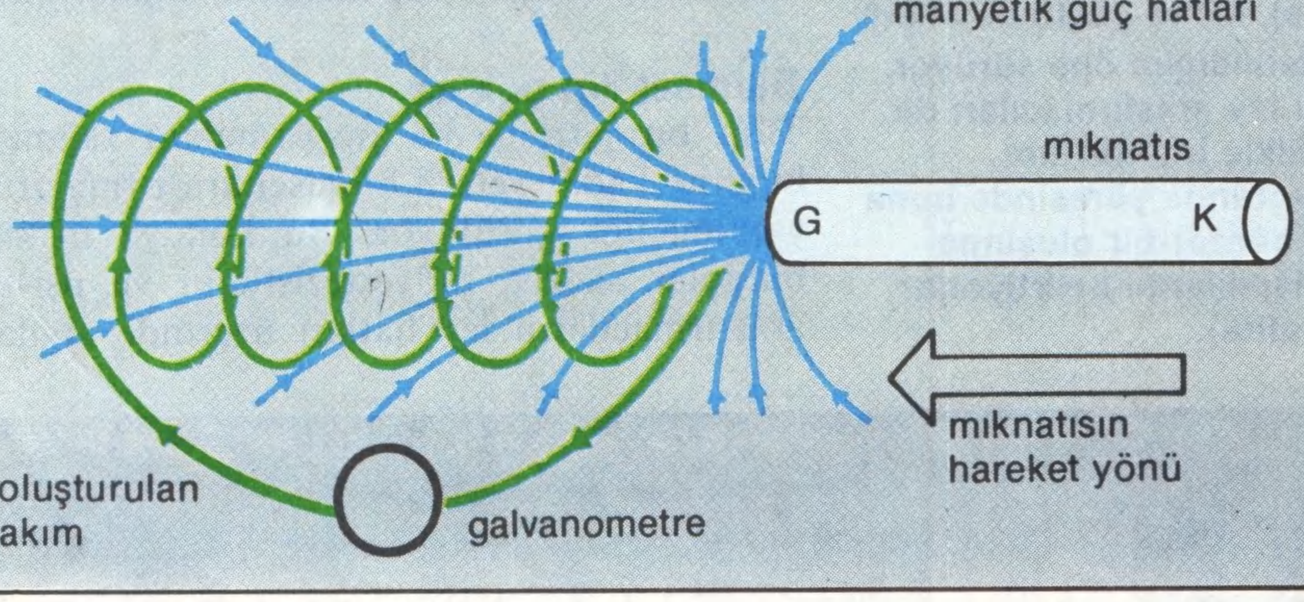

(manyetikalanölçer) vardı. Manyetik alanların ölçü birimi gausstur. Gaussmetreler ise manyetik alanların gauss'unu büyük bir doğrulukla belirleyebilir. Sözgelimi, İngiltere'deki manyetik alan ortalaması 0,47 gausstur. Dr. Balanovski, gaussmetreyi bu 4 metrelik taşa yaklaştırdığında, aletin ibresi 0,47'lik sınırı aştı, kadranın üzerinde son derece hızlı hareketler ile gidip gelmeye başladı.

Deneye daha sonra Londra'daki King's College'den Profesör **John Taylor** da katıldı. Bill Lewis taşın yaydığı enerjinin spiral şekilde olduğunu belirtti. Daha sonra gaussmetre ile bunun doğruluğu da saptandı. Profesör Taylor şöyle diyordu: *"Elde ettiğimiz bu ilk sonuçlar gerçekten çok ilginçtir. Üzerinde titizlikle durulmalıdır."*

Enerjinin varlığını biliyorlardı

Dr. Balanovski'nin açıklaması ise daha ilginçti: *"Ben kişisel olarak, bu taşın tesadüfen seçildiğine ya da buraya yerleştirildiğine kesinlikle inanmıyorum. Taşı buraya yerleştiren insanlar elektromanyetik alanlar hakkında bir şeyler bilmeseler bile, taşın yaydığı bu enerjiye ilişkin mutlaka bilgi sahibiydiler."*

Bu yaklaşımlardan sonra taşın bir tür transformatör işlevi gördüğünü söylemek yerinde olacaktır. Bu öyle bir transformatör ki, yerin altında düz bir hat üzerinde akan enerjiyi alıp, yerin üzerinde çevreye spiral şekilde yayılmasını sağlıyor. Muhtemelen tarihöncesi insan bu enerjinin varlığını içgüdüsel olarak biliyordu. Enerjiyi yerüstüne çıkarmak için de belirli noktalara, bir tür musluk işlevi görmesi için yuvarlak taşlar, dikili taşlar yerleştirildi.

İrlanda'nın Country yöresindeki kuartz bir dikili taş. Kuartzda piezoelektrik vardır (bu, basınç altında oluşan elektrikli bir oluşum şeklinde açıklanıyor). Tarih öncesi kalıntılarda bu tür bir olaya rastlanıyor (üstte).

Daha fazla bilgi için:
The old straight track, *Alfred Watkins*, Abacus, 1974.
The ley hunter's companion, *P. Devereux ve I. Thompson*, Thames and Hudson, 1979.
Earth magic, *Francis Hitching*, Picador, 1977.

lerde dünyanın kendisinde olduğu kadar yaşayan tüm canlı varlıklarda da var olan bir tür manyetik alanın varlığını kanıtladılar. Faraday'ın manyetik indükleme yasalarına göre, eğer bir madde, şiddeti her an için değişen bir manyetik alanın içine konursa üzerinde bir elektrik akımı oluşur.

Dr.Stringer şöyle diyor: *"Dünyanın hareketleri, tüm manyetik alanları da harekete geçirir. Dünyanın içinde bulunan iletkenlerdeki elektrik akımını indükler. Bu akımın varlığı, bilinen elektrik yasalarıyla da son derece uyumlu bir enerjinin oluşmasına neden olur. Bu da, Gezegensel Tellurik Gücün unsurlarını oluşturur."*

Bu yaklaşımı eleştiren kişiler, Dr. Stringer'ı kısmen haklı bulmakla beraber teorinin yetersiz olduğunu, daha da geliştirilmesi gerektiğini öne sürüyorlar. Bu kişiler Dr. Stringer'ın bir manyetik alan içerisindeki iletkenlerin hareketiyle bir elektrik akımının oluşacağı şeklindeki ifadelerini benimsiyorlar. Fakat dünyanın dönüşüyle birlikte tüm manyetik alanların ve iletkenlerin de aynı şekilde dönmesinin ve sonuçta bir elektrik akımının açığa çıkmasının mümkün olamayacağı öne sürülüyor.

O çağ insanı, Ay'ın, Güneş'in ve yıldızların hareketlerinden enerjinin etkilendiğini de biliyordu. İşte, İngiltere'nin birçok yerinde bulunan yüzlerce taş, bu bilginin ışığında yerleştirilmişti. Tarihöncesi insanı bu sayede Güneş ve Ay tutulmaları ile daha değişik gökbilimsel gözlemler yapabiliyordu.

Çağlar boyunca insanlar bu enerjiyi kimi zaman bilinçli, kimi zaman içgüdüleriyle kullandı. Bu enerjiden zarar gördüğü zamanlar da oldu. Muhtemelen, bazı zamanlarda onu kutsal bir güç olarak kabul ettiği de oldu. Nitekim, bu düşüncenin somutlaşmış bir belirtisi olarak bazı ley hatlarının üzerinde eski mezarlara ve tören eserlerine rastlanıyor.

Bir bulunabilse...

Günümüzde, bu insanların oluşturduğu yapılar, turistlerin gezdiği tarihi kalıntılar durumunda. Onların törenleri ve inançları ise hemen hemen unutuldu. Ley enerjisi ise, sanki insanların kendisinden yararlanmasını bekler gibi başıboş bir şekilde akıp gidiyor. Eğer günün birinde yeniden keşfedilebilirse, bu, insanlık tarihinin kuşkusuz en büyük buluşlarından biri olacak.

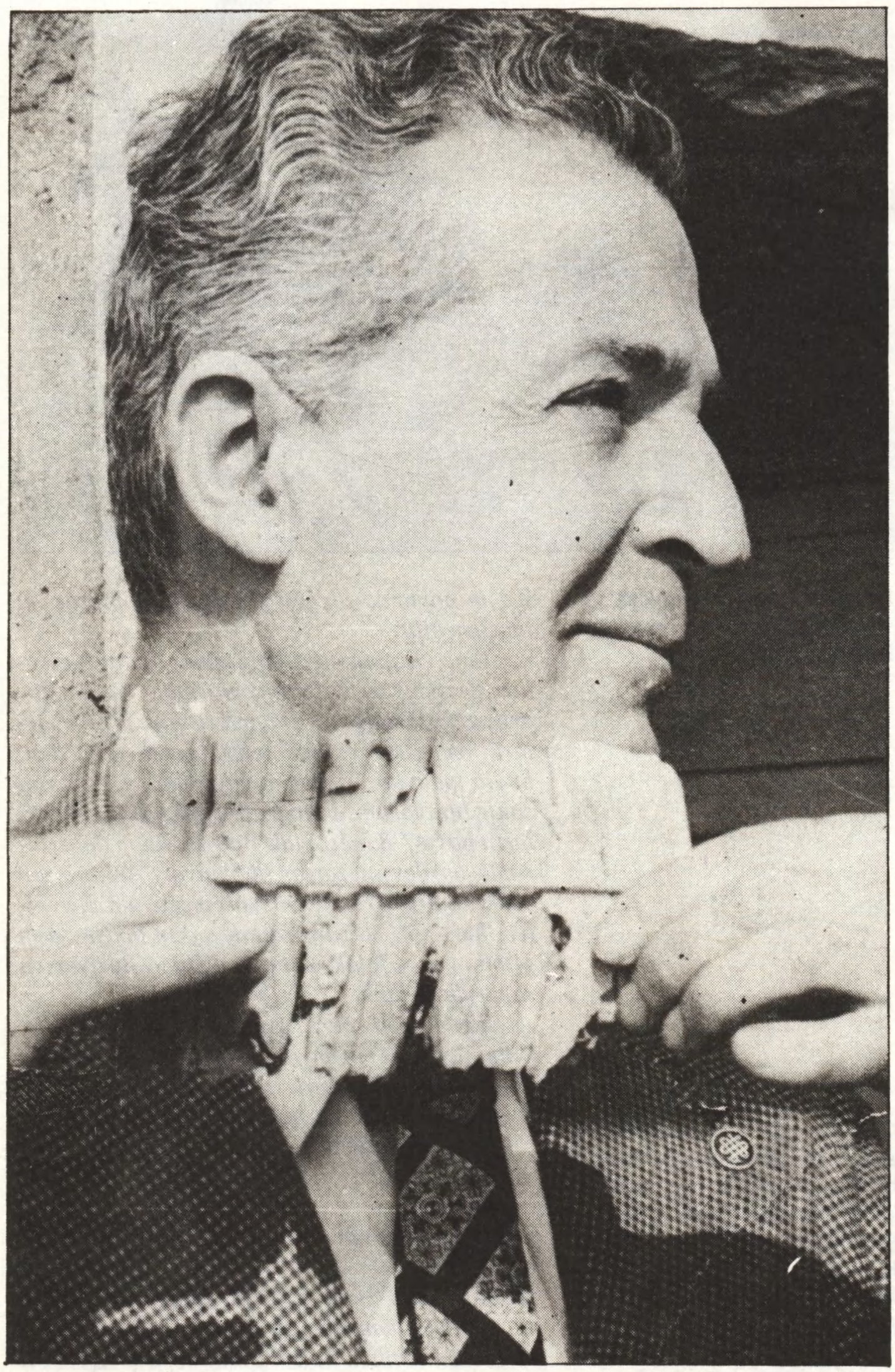

Anadolu'nun dev mezarları

Dünyanın birçok yerinde devlere ait olduğu belirtilen mezarlar bulunuyor. Yapılan kazılarda dev iskeletlere ve kemiklere rastlanıyor. Türkiye'de de bu tür mezarların ve kemiklerin bulunduğu belirtiliyor. Araştırmacı-yazar Dr. Gültekin Caymaz'ın araştırmalarını arkadaşımız Ata Nirun derledi.

Bu fotoğraf, 1978'de çekildi. Fotoğrafta beş diş ile ona ekli altçene kemiği, dağılmasın diye bir lastik bant ile sıkıştırılmış. Bu görüntü, kemiğin içyüzünü yansıtıyor. Kemiklerin, Dr. Caymaz'ın ellerinin arasındaki görünümü, normal insan çenesine olan oranını belirliyor. Bu dişler ve çene kemiği 50.000 yıllık (üstte).

HEMEN HEMEN tüm inanç sistemlerinde, devlerden söz eden masallara, mitlere, efsane ve öykülere rastlanır. Hangi çocuk, devleri bilmez ki? Dev masallarıyla büyüdük ve aynı masallarla çocuklarımızı büyütüyoruz. Bu masalları bize kuşaklar boyu anlatanlar, nereden öğrendiler? Onlara kim öğretti? Nasıl oldu da, devler tüm sınırları aşıp, tüm uygarlıklarda aynı biçimlerde yer aldılar?

Konunun birçok araştırmacılarına göre, dev öykülerinin ardında, insanoğlunun unuttuğu, sadece masal ve mitlerde kalan bir gerçek yatıyor. Kısacası, devler gerçekten yaşadılar ve hatta hâlâ yaşayanları da olabilir. Bu görüşün savunucularından ve bilinmeyen olayların izleyicisi, Dr. **Gültekin Caymaz,** BİLİNMEYEN'e görüşlerini anlattı.

Devlerin dişleri bulunuyor

Bilinmeyen: Devlerin yaşadığına inanıyor musunuz?

Dr. Caymaz: *"Evet. Bu konudaki araştırmalarıma göre yaşadılar. Eğer tufan, 10.000 yıl önce olduysa, devler yaklaşık 15.000 yıl kadar önce yaşadılar. Mitolojilerde, Tanrılarla devler arasındaki savaşlardan söz edilir. Bu Tanrılar, bizim anladığımız manada Tanrılar değildirler. Onlar üstün insanlardı ama dünyayı yaratanlar değillerdi. Bizim boylarımızda ama üstün teknolojileri olan insanlardı. Devler ise büyük ama zekâları az yaratıklardı. Belki de bu savaş, uzaylı bazı yaratıkların aralarında yaptıkları bir savaştır. Bize kalan anısal izler, masala dönüşmüştür. Nasıl, tufan olayı ve* **Nuh** *bir efsane olduysa, devler de masal olarak kaldı."*

Bilinmeyen: Sizin incelediğiniz, dev kalıntılarından söz eder misiniz?

Dr. Caymaz: *"Benim gördüğüm ve incelediğim dev çene kemiği ve dev dişler. Antalya yakınlarındaki Karain mağarasında bulundu. Yapılan çalışmalar kalıntıların 50.000 yıllık olduğunu gösteriyor. Öyleyse, bunlar, halen yaşayan bir canlı türüne ait olamazlar.*

Fotoğrafını çektiğim 5 dev dişinin boyutlarına bakılırsa, 7-8 metre boyundaki dev insanların yaşamış olduklarına inanmak gerekiyor. Bu çene kemiğini bulanların, daha başka buluntular da ele geçirdikleri söyleniyor."

Bilinmeyen: Bunların, ne tür kalıntılar oldukları biliniyor mu?

Depo dolusu dev iskeleti

Dr. Caymaz: *"Polatlı'da yaşayan ve otobüsçülük yapan Yılmaz isimli biri bana ilginç bir olay anlattı. 1950-1951 yıllarında iken, kendisi at arabasıyla, askeri bir kazıdan çıkarılan dev insan iskeletlerinin kemiklerini taşımış. Kemiklerin çok büyük olduklarını söylüyor ve bir askeri depoya istiflendiklerini ekliyordu.*

Ama sonrası, bilinemiyor.

1980'li yıllarda, Ankara Kalesi'ndeki, Anadolu Medeniyetleri Müzesi'nin paleolitik bölümünde, benzer bir diş gördüm. Elimin orta parmağı boyundaydı. Fakat yüzde elli daha kalındı. Sorduğumda bu dişin de, Antalya'da Karain mağarasında bulunduğunu söylediler. Sonuçta şunu söyleyebilirim ki, böyle dev insan kalıntılarının bulunduğunu, resmi kuruluşlar merak ederlerse, Polatlı'daki depoyu bulup inceleme yapsınlar."

Dev mezarlar

Dr. Caymaz: *"Bu tür dev mezarlar, Anadolu'da birçok yerde var. En önemlilerinden biri İstanbul'da, Beykoz'da bulunuyor. Yuşa Tepesi'nde bulunan bu mezarda, Yuşa Hazretleri adlı bir evliyanın yattığına inanılıyor. Mezar, 17 m uzunluğunda, 4 m genişliğinde. Eğer açılıp, incelenirse, içinden dev bir iskeletin çıkması çok doğaldır."*

Bilinmeyen: Başka dev mezarlar da var mı?

Dr. Caymaz: *"Evet, 11.6.1983'te Milliyet gazetesinde böyle bir haber çıktı. Adapazarı-Kaynarca yolu üzerindeki bir yatır mezarının 9,5 m boyunda olduğu yazılıydı. O mezar da incelenebilir.*

Dr. Caymaz, Kapadokya' daki bir diğer uzun mezarın başında (üstte).

Yine, Kapadokya bölgesinde, yani Nevşehir, Kırşehir ve Göreme civarında bu tür dev evliya mezarları var. İnançlara göre, bu mezarların rahatsız edilmemeleri gerekiyor. Ben, böyle inançlara saygı duyuyorum ve yerlerini saklı tutuyorum. Fotoğrafını çektiğim, mezarların boyu 7-8 metre idi. Van ve Sinop dolaylarında da dev mezarlar bulunuyor. Ankara'nın çok yakınında bir dev mezarı inceledim. Köylüler, beni sıkı sıkı uyardılar, sakın bir şey alıp gitme, yoksa felaketler olur dediler. Bu uyarıya saygıyla uydum.

Birkaç yıl önce Günaydın gazetesi de, Filipinler'de 8 m boyunda bir dev iskeletinin bulunduğunu yazmıştı. Demek ki, devler, yalnız Anadolu'da değil, birçok yerde yaşadılar. Filipinler'de bulunan iskeleti bilim adamları incelediler. Bizde de, aynı tür bir araştırma yapılabilir."

Bilinmeyen: Böyle bir araştırma ne tür sonuçlar getirir?

Dr. Caymaz: *"Öncelikle bu sonuç, arkeolojik ve turistik yönden çok önemli olabilir. Ama daha da önemlisi, kutsal kitaplarda sözü edilen devlerin bir masal olmadıklarının anlaşılması olacaktır. Sonuçta, kutsal din kitaplarının insanlara daima doğruyu gösterdiği anlaşılır. Belki o zaman, insanlar haksızlık ve kötülüklerden biraz olsun kaçarlar."*

Bilinmeyen: Bu dev dişler, hayvanlara ait olamaz mı?

Dr. Caymaz: *"Hayır. Ankara'da MTA merkezindeki, Prehistorik Eserler Müzesi'ne gidin, orada birçok dev hayvanların dişleri var. İlkçağ öncesi ve ilkçağ döneminde yaşayan dev hayvanların kalıntıları bulunuyor. Göreceksiniz ki, bu dişlerin onlarla hiçbir benzerliği yok. Bunlar sadece insan dişlerine benziyorlar ama dev boyutlardalar."*

Dr. Gültekin Caymaz ve ekibi, Ankara yakınlarındaki bir dev mezarının başında. Ekip mensuplarından biri, yere yatıp, ellerini kaldırmış, böylece mezarın boyutu daha iyi anlaşılıyor (altta).

Däniken devlerin izinde

Nisan 1982'de Dr. Gültekin Caymaz, Türkiye'ye gelen, ünlü araştırmacı **Erich von Däniken**'le Ankara'da devlerle ilgili bir

konuşma yapıyor. 29 Nisan 1982 tarihli Barış gazetesinde yayınlanan konuşmanın bir bölümü şöyle:

Dr. Caymaz: Kutsal kitaplarda devlerden söz ediliyor. Günümüzde bazı kalıntılar bulunuyor. Sizce dev insanlar yaşadılar mı?

Däniken: *"Evet, yaşadılar bence. Bu konuyu, 'Yıldızlara Dönüş' adlı kitabımda inceledim. Ama zamanın uçurumları arasında, bu dev insanlar unutulup gittiler ve bir masal yaratığı oldular."*

Dr. Caymaz: Bu dev dişi fotoğraflarına ne dersiniz ?

Däniken: *"Çok ilginç, olaylara bir anlam getiriyor. Ben de devlerle ilgili bir kitabın çalışması içindeyim. Zaten olay, dünyanın her yeriyle ilgili, ben başka ülkelerde bu tür yüzlerce dev kalıntı ve dev mezarlar gördüm."*

Kutsal kitaplarda

Devler her ırkta ve her inançta yer alır. En güçlü · kaynaklardan birisi Tevrat. Birkaç bölümü inceleyelim:

"Orada gördüğümüz halk çok uzun boylu adamlardı. Ve orada, Nefilim'den olan, Anak oğullarını, Nefilim'i gördük. Biz kendi gözümüzde çekirgeler gibiydik, onların gözünde de öyleydik." (Sayılar Bölümü Bap: 13, 32, 33).

"İnsan arşınına göre, onun demir yatağının uzunluğu dokuz arşın, eni dört arşındı." (Tesniye Bölümü 3/11).

Yine Tevrat ve ardından Kuranı Kerim, dev **Golyat**'ı öldüren **Davut** Peygamber'den söz ederler. Golyat'ın mızrağı metrelerce uzunluğundadır. Ayrıca, mitolojinin ünlü **Herkül**'ü, **Samson**'u da birer devdirler. Yunan mitolojisinin devleri olan Titanları da unutmamak gerekir.

Yakın tarihteki devler

Bilimsel tarih, devlerden söz ediyor mu? Hiç yaşayan devler bulduk mu? Evet, diyebiliriz. İlk kaynak, M.Ö. 440'da yaşayan **Empadokles**'tir. Sicilya adasında devlerin yaşadığından söz eder. 14. yüzyılda yazar **Boccacio**, yine Sicilya'da bir mağarada bulunan 10 metrelik bir dev iskeletinden söz ediyordu. 1577'de İsviçre'de 6 metrelik bir iskelet bulundu. Uzun araştırmalardan sonra bunun bir fil iskeleti olduğu iddia edildi.

Yine 1500'lerde, Meksika fatihi **Cortez**, İspanya Kralı'na Meksika'dan getirdiği kemikleri gösterdi. Bir diğer kâşif, ünlü **Macellan**, 1520'de iki devle karşılaştı, başının onun beline geldiğini söylüyordu. Keşifler çağında daha birçok ünlü gezgin, devlerden söz ettiler.

Dr. Caymaz'ın evliya mezarlarına benzer dev mezarlara, Amerika'da, Java'da, Tunus' ta ve Çin'de rastlandı. 1887'de Nevada'da 1 metrelik bir bacak kemiği, 1891'de Arizona' da 3 metrelik bir mezar bulundu.

Ama olaylar bitmedi. Hâlâ yaşayan devler var mıydı? 1963'te üç Amerikalı 4 m'lik bir yaratık gördüler. Yine o yıllarda bir Amerikalı gazeteci, 40 cm uzunluğunda, 15 cm eninde ayak izlerinin fotoğraflarını yayımladı.

1970'lerde bir Alman bilim adamı, 350.000 yıl önce dev bir insan ırkının yaşadığını ve bilimsel açıdan bunun yakında kanıtlanacağını söylüyordu.

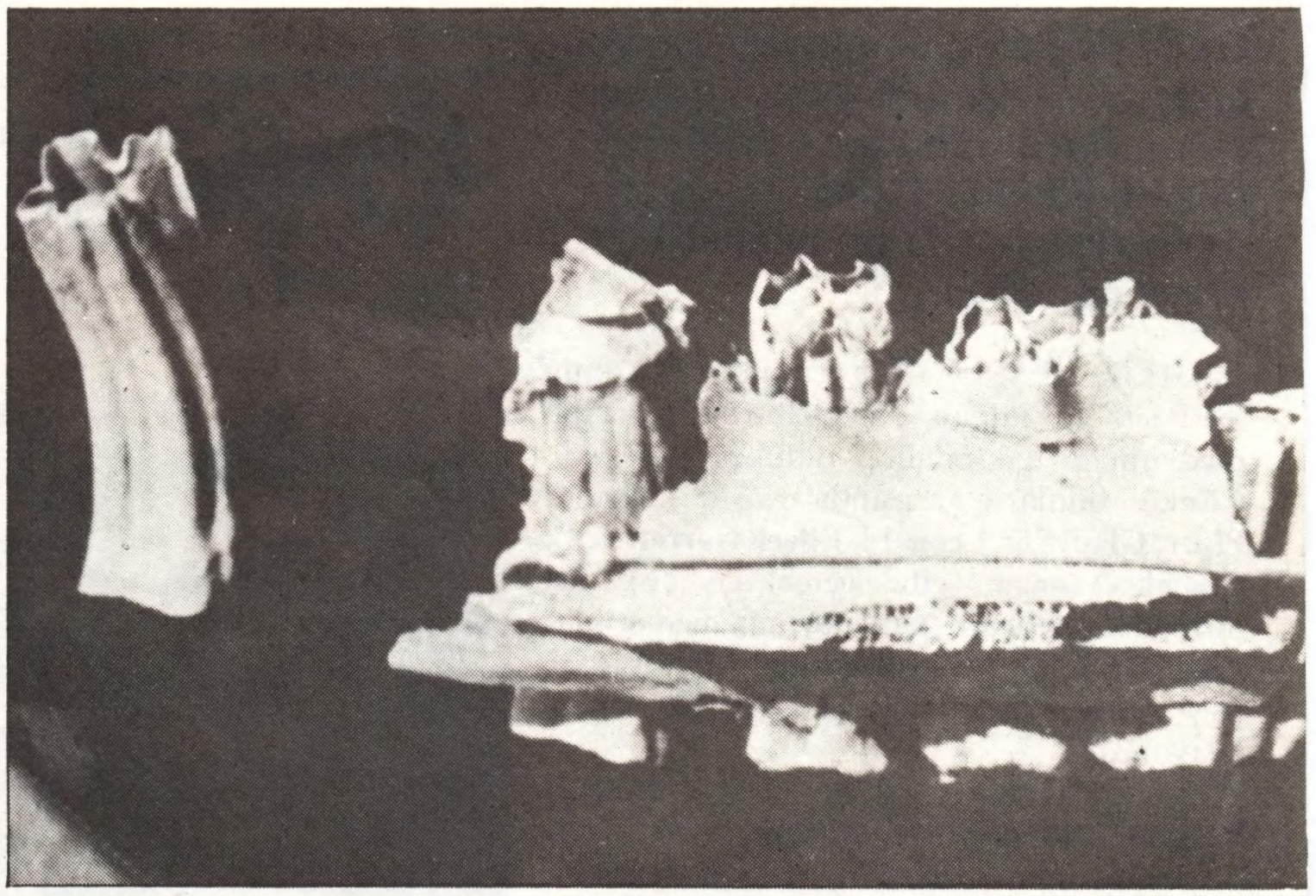

Burada dişler, çene kemiğinin dış yüzünden, beşi bir arada görülüyor (üstte).

Gerçekten yaşadılar mı?

Bugün insanlığın geçmişi ile ilgili klasik bilgiler artık sarsılmış durumda. En yetkin bilim adamları bile "Hayır, dev insanlar yaşamamışlardır" diyemiyorlar. Dev insanların kesinlikle yaşadıklarını söylemek de mümkün değil. Belki de şu soruyu sormak gerekiyor. Acaba insanlığın gerçek tarihi yazıldı mı?

Daha fazla bilgi için:

Dr. Gültekin Caymaz, *Know Thyself,* Kültür Matbaası, 1981.
Türkiye Gizemleri, Bilim Araştırma Merkezi, 1982.
Murat Uraz, *Türk Mitolojisi,* 1967.
Erich von Däniken, *Yıldızlara Dönüş,* Cep Kitapları, 1984.

Öteki dünya

Gene doğmak, ekminezi, astral çıkış ve benzeri alanlar ölümden sonra hayat olduğuna ilişkin çok önemli kanıtlar ortaya koyuyorlar. Aşağıdaki yazıda bu bilgiler bir araya getiriliyor.

İNGİLİZ PSİŞİK Araştırmalar Kurumu (SPR) ilk kurulduğu yıllarda, birlikte çalıştığı medyumlar bakımından oldukça şanslıydı. Çünkü bunların arasında başta **Leonora Piper, Gladys O. Leonard, Eileen Garrett** ve **C. Coombe-Tennant** gibi gerçekten çok üst düzeyde yetenekli ve deneyimli medyumlar vardı. Öyle ki, bu kişiler bugün bile birçok psişik araştırmacı için büyük bir önem taşıyorlar.

Yetenekli medyumlar yetişti

Bu medyumların bazıları fizik medyumdu. Materyalizasyon, ruhsal fotoğrafçılık, havada durma gibi olaylara neden oluyorlardı. Çoğu da zihni medyumdu (durugörür, duruişitir, yazıcı, ressam, şifacı, telepat, radyestezist gibi). Fakat ilerleyen yıllarda zihni medyumluk fizik medyumluğa oranla daha hızlı bir gelişim gösterdi. Fizik medyumlukta ise daha karmaşık bir işlev söz konusu olduğu için, bu alanda daha az medyum çıktı. Bunlar da, bu konular ile alay edenler ya da şüpheciler için hep hedef oluşturdular. Fizik medyumlar arasında bu tür kişiler tarafından şarlatan ya da hilekâr diye suçlanmayan hemen hemen yok gibiydi.

Fakat bir belirsizlik vardı

Psişik Araştırmalar Kurumu'nun medyumları gerçekten son derece inandırıcı sonuçlar elde ettiler. Fakat bununla birlikte kurumun üyeleri bu sonuçların, ölümden sonraki dünyayı yeterince açıklamadığı görüşündeydiler. Öte yandan bu kişiler, o zamanlar öbür dünyadan buraya belirli bir düzeyde düşünce naklinin olabileceği gerçeğini de kabul ediyorlardı. Hatta sadece düşüncenin değil, duyguların, imajların, seslerin hatta o dünyaya özgü birtakım manzaraların bile aktarılması mümkündü. Tüm bunlara rağmen, ortada bir belirsizlik vardı. Bu durum yaklaşık 30 yıl kadar sürdü.

Bilimsel çalışmalar başlıyor

1930'ların başında **Joseph Bank Rhine**'ın çalışmalarıyla bu belirsizlik kısmen giderildi. J.B. Rhine, daha çok çağdaş deneysel parapsikolojinin kurucusu olarak tanınıyor. Böylelikle, psişik araştırmalar ile parapsikolojik araştırmaların kesin sınırlarını belirlemek mümkün oldu. Psişik araştırmaların inceleme alanı, normalötesi olayların bilimsel incelenimlerini kapsıyordu. Parapsikoloji de psişik araştırmaların konusuna girmekle birlikte daha çok zihinsel etkinliğe dayalı psişik olayları inceliyordu.

16. yüzyıl sanatçılarından Joachim Patinir tarafından yapılmış bir eser. Ruhun ölüm nehrini geçişi anlatılmak isteniyor. Burada Hıristiyan inancıyla klasik inançların bir sentezine rastlanıyor. Yunan Mitolojisinde bu ölüm nehrine Styx adı verilir. Ruhun bu nehirden geçmesine yardımcı olan da Charon adlı kayıkçıdır. İnanışa göre, kişi öldüğü zaman bir miktar para ile gömülür. Böylece Styx geçildikten sonra Charon'a nehri geçirme parası ödenecektir. Hıristiyan inancına göre de nehrin bir yakası cehennem, karşı yakası ise cennet olarak kabul edilir (üstte).

nın kanıtları

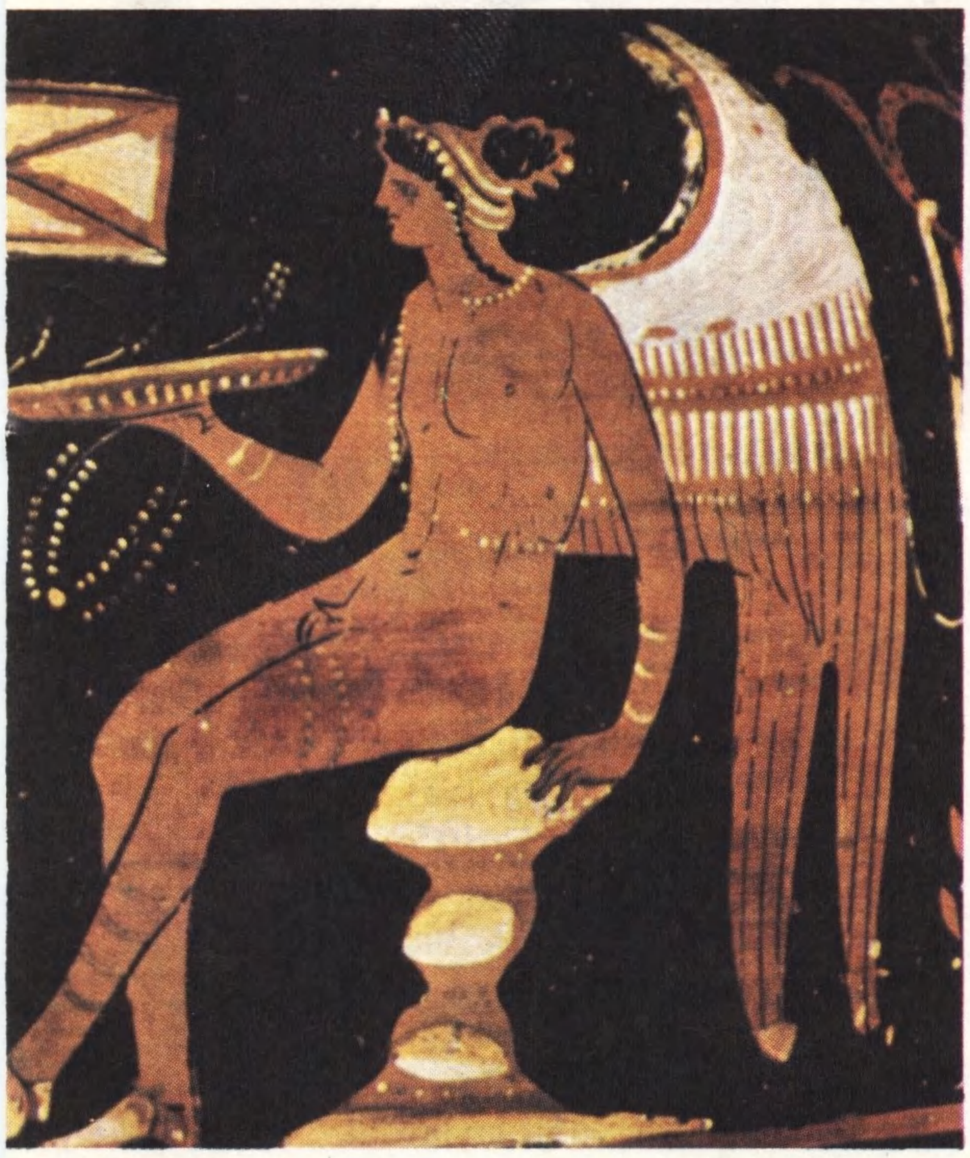

Eski bir Yunan vazosundan Persephone ve ölüler ülkesi Hades'in Tanrısı Plüton'u gösteren bir ayrıntı. Mitolojiye göre, Persephone ölüler ülkesine kaçırılır ve oranın kraliçesi olur. Eski Yunanlılar ölüler ülkesinin yeraltında olduğunu ve ruhların oraya mağaralardan geçerek vardıklarına inanırlardı (solda).

DDA'nın 3 ana şekli

Yapılan çalışmalar ile parapsikolojinin iki temel alanı belirlendi:

Duyu dışı algılama (DDA) ve psikokinezi (PK). Duyu dışı algılamanın ise üç ana şekli vardı:

Durugörü: Fiziki bir nesnenin ya da olayın duyu dışı algılanması.

Telepati: Bir başka insanın düşüncelerinin duyu dışı algılanması.

Kehanet: Gelecekteki bir olayın önceden bilinmesi.

Psikokinezi parapsikolojiye giriyor

Artık durugörü, telepati ve kehanet ile ilgili başarılı deneyler yapılmaya başlanmıştı. 1940'lara gelindiğinde, bu seri deneylerin bir sonucu olarak yeni bir olay fark edildi. Deneyciler ve araştırmacılara göre insan düşüncesinin fizik bir nesneyi doğrudan etkileyebileceğine ilişkin kanıtlar vardı. Zihnin maddeye olan etkisini ve hâkimiyetini belirleyen bu olay, "ruhsal hareket" anlamına gelen psikokinezi (PK) sözcüğü ile tanımlandı.

Böylece PK de DDA'yı bütünleyici bir işlev ile parapsikolojinin kapsamına girdi. Bugün, levitasyon, apor, ruhsal taşlamalar ve ektoplazmik olaylar psikokinezinin araştırma alanında ele alınıyor.

Üçüncü bir alan: GDDA

Tüm bunlarla birlikte, bazı araştırmacılar duyu dışı algılama ve psikokinezinin yanı sıra üçüncü bir olgudan daha söz ediyorlar. Bu da genel duyu dışı algılama (GDDA) olarak adlandırılıyor. GDDA, hem psişik araştırmaları hem de parapsikolojiyi kapsayan bir dal olarak kabul ediliyor.

GDDA'ya göre insan sadece başka insanlardan birtakım düşünceler ya da duygular algılamaz. Aynı zamanda bu tür bir kaynak dünya hafızası (akaşik kayıtlar, Bkz. sayfa 323) olabilir. Araştırmacılar çok nadir olmakla birlikte bazı duyarlı medyumların zaman zaman akaşik kayıtlar ile bağlantı kurabildiklerini belirtiyorlar.

Akaşik kayıtlamanın işlevi

Ruhçular ise, akaşik kayıt sistemini, ruhsal varlığın üst şuuruna işlenen deneyimlerden, gözlemlerden ve yaşanılan ruh hallerinden oluşan etkilerin yoğunlaştığı ve biriktiği bir yer şeklinde değerlendiriyorlar. Onlara göre akaşik kayıtlama bireysel anlamda olabildiği gibi, dünyasal nitelikte de olabilir.

Geçmişe dönmek

Bunların yanı sıra bir diğer ilginç olay da, ekminezik deneylerdir. Ekminezi, hipnoz altında hafızanın gerilere gitmesi ya da geçmişi yaşama anlamında kullanılan bir sözcüktür. Konunun uzmanları ekminezideki geçmişi yaşama ile psikolojideki geçmişi yaşamanın çok farklı olduğunu belirtiyorlar. Çünkü, onlara göre, psikolojik anlamda geç-

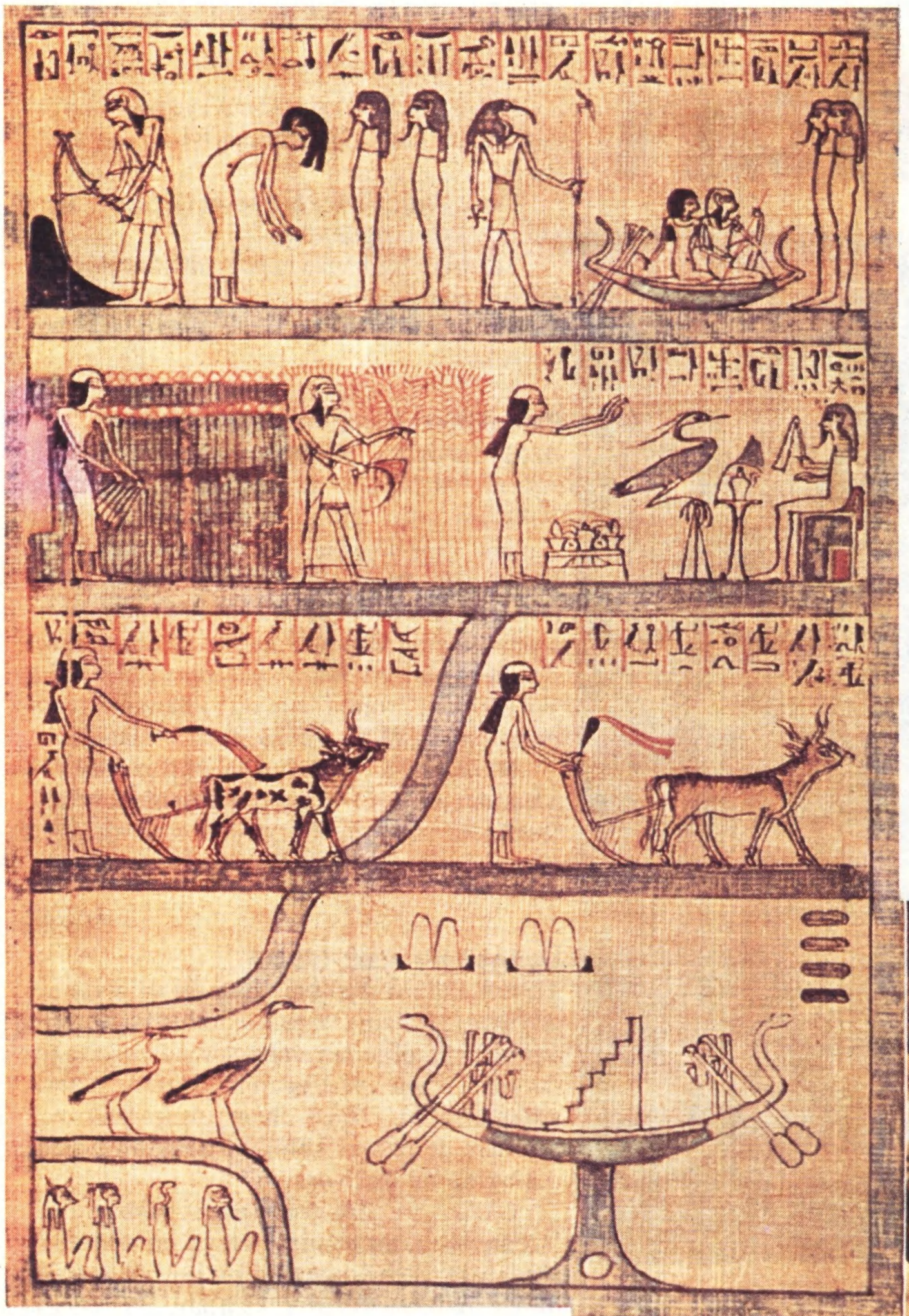

mişe dönmek sadece bilinçaltına ya da hafızaya kaydedilen olayların hatırlanmasından ibaret. Bu yolla birçok ruhsal hastalığın tedavi edildiği biliniyor. Oysa ekminezide durum farklı. Burada, insanın bilinçaltındaki izlerin değil, ruhundaki izlerin hatırlanmasının söz konusu olduğu vurgulanıyor.

Gene doğmanın kanıtı

Ekmineziye, gene doğmanın (reenkarnasyonun) en somut kanıtı gözüyle bakılıyor. Çünkü çoğu ekminezi deneyinde, deneğin trans altında bir önceki yaşamına ilişkin bilgiler verdiği, hiç görmediği yerleri tanımladığı, hatta hiç bilmediği dilleri ustaca konuşabildiği gözlemleniyor. Ekminezinin en belirgin özelliğinin ise, kişinin olayı hatırlamaktan çok, onu tekrar yaşaması olduğu belirtiliyor.

Ölüm halini yaşayanlar

İnsanların ölüm ile ilgili deneyimleri de her zaman araştırmacıların dikkatini çeken bir konu oldu. Çoğu kişinin, özellikle ağır hastalıklarda derin koma hali yaşayan, yani bir anlamda "ölümden dönen" kişilerin deneyimledikleri ilginç bir hal var. Bu durumda olan birçok insan öbür dünyaya gidip geldiklerini öne sürüyorlar. Bu gidip gelme sırasında, daha önce ölmüş olan yakınlarıyla ya da arkadaşlarıyla görüştüklerini belirtiyorlar. Bu durum genellikle öbür dünyadaki bu varlıkların, ölmekte olan kişiye bir tür "hoş geldin" demesi şeklinde oluyor.

Geçici olarak bedenlerini terk edenler

Bu tür olaylar aslında "klinik ölüm" konusunun kapsamında ele alınıyor. Bu konudaki araştırmalar 1960'lardan beri sürüyor. İncelemeler genellikle kalp hastaları üzerinde yürütülüyor. Sözgelimi bir hastanenin yoğun bakım biriminde, çeşitli cihazlara bağlı bir kalp hastasının hayati fonksiyonları duruyor, yani klinik olarak ölüyor.

Fakat kısa bir zaman sonra yapılan çeşitli tıbbi müdahaleler ile yeniden yaşama döndürülüyor. Bu tür yüzlerce olay var. Hastaların kendilerine geldikten sonra anlattıkları, birbirleriyle büyük bir benzerlik gösteriyor. Bunlar, bu klinik ölüm sırasında yavaşça bedenlerinden yukarıya doğru yükseldiklerini, aşağıda kendi cesetlerini ve onun çevresindeki doktorları, hemşireleri gayet net olarak gördüklerini belirtiyorlar.

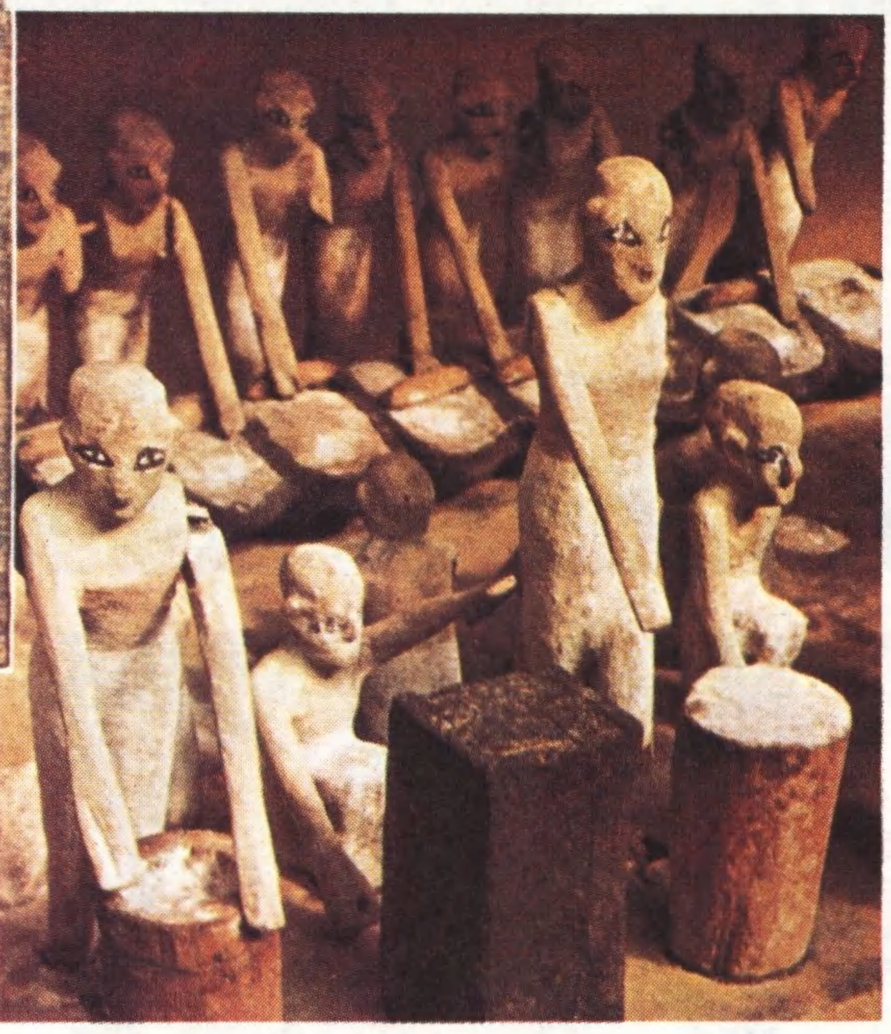

Cennet bahçelerinde çiftçilik yapan ruhların tasviri. Eski Mısırlılara göra ölümden sonraki yaşam, dünya yaşamına çok benzerdi. Fakat öte âlem buraya göre çok daha mutluluk verici bir yerdi (en üstte).

Ölmüş olan efendilerini öbür dünyaya uğurlayan Mısırlı köleler. Köleler efendilerine, sanki o yaşıyormuşcasına hizmetlerini aksatmadan sürdürüyorlar (üstte).

Parlak bir ışık görüyorlar

Hatta büyük bir çoğunluğu, karanlık bir tünel ve tünelin bitiminde parlak bir ışık gördüklerini söylüyorlar. Bazı olaylarda da bu parlak ışığın, ışıklar saçan bir varlık olduğu anlatılıyor. Fakat bu ışıkvarlık, o kişinin dinsel inançlarına göre değişik biçimlerde tasvir ediliyor.

Geri dönmek istemiyorlar

Araştırmacılar bu tür olaylardaki benzerlik

Bir 15. yüzyıl tablosundan barışın egemen olduğu bir bahçe, Cennet. Gençlik ve güzellik geçicidir ve dünya yaşamıyla birlikte bunlar da sona erer. Oysa cennette ölümsüzlük ve sonsuzluk vardır. Bu cennet bahçesinde insanların genç, güzel ve sağlıklı oluşları tasvir ediliyor. Aralarında kanatlı melekler de var. Buranın sakinleri kitap okuyorlar, müzik aleti çalıyorlar, meyve topluyorlar. Arka planda görülen duvarlar da, onları ölümlü dünya yaşamından koruyor (sağda).

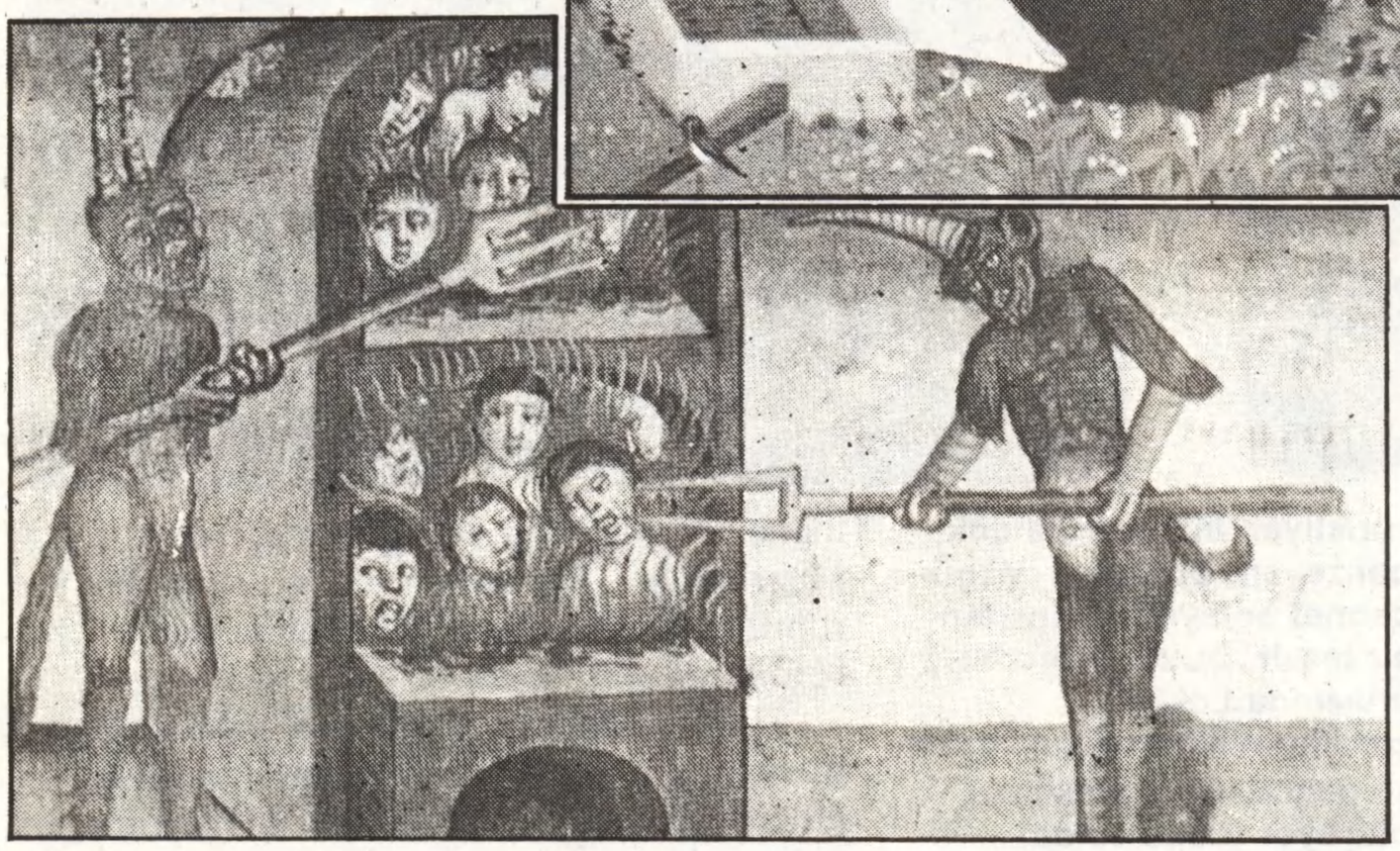

Ortaçağ'ın cehennem anlayışını ifade eden bir anlatım. Yüzyıllar boyunca, cehennemde ateşlerin olduğu, günah işleyen insanların cehennem ateşinde yanıp kavrulacaklarına inanıldı. İnsanlar bir yandan öte âlemin bir fizik mekân olmayıp, bir mana âlemi olduğuna inandılar. Bir yandan da bu mana âleminde bu dünyada olduğu gibi yanmak, kavrulmak gibi fizik acılar duyacaklarını sandılar. Oysa Pir Sultan Abdal'ın şu sözü ne kadar ilginç: "Cehennemde ateş yoktur, herkes ateşini bu dünyadan götürür."(üstte).

yüzdesinin çok yüksek olduğunu vurguluyorlar. İşin daha da ilginç yanı böyle bir deneyim geçiren kişilerin, o sırada en küçük bir korkuya kapılmadıkları, aksine tanımlamakta zorluk çektikleri bir mutluluk duygusu hissetmeleridir. Öyle ki, bu mutluluktan dolayı, aşağıda yatan bedenlerine geri dönmeyi asla istemeyenler de çoğunlukta.

"Bu ben miyim?"

Beden-dışı deneyimler ya da daha yaygın adıyla astral çıkış da (Bkz. sayfa 78, 129) parapsikolojinin en ilginç konularından biri. Sadece ölmekte olan insanların değil, normal yaşamda da insanların bu tür bir deneyim geçirebildikleri belirtiliyor. Bu duruma daha çok geceleri rastlanıyor.

Kişilerin anlattıkları hep aynı: Bedenden yukarıya doğru çekilme ya da yükselme hissi, mutluluk duyma, bir yükten kurtulunmuş gibi kendini çok hafif hissetme gibi. Bazı olaylarda da, bu deneyimi geçirmekte olan kişinin aşağıdaki bedenine bakıp, *"Bu kim?"* ya da *"Bu ben miyim?" "Ama ben orada değil, buradayım"* şeklinde büyük şaşkınlıklara düştükleri de gözlemleniyor.

Önceden görmüşlük duygusu

Kısmen parapsikolojinin kısmen de ruhçuluğun (spiritüalizm) inceleme alanına giren gene doğma (reenkarnasyon) ise başlıbaşına engin bir konu. Gene doğmanın en önemli kanıtlarından birinin ekminezi olduğunu belirttik. Bundan başka, önceden görmüşlük duygusu (dejavü) da önemli bir gene doğma kanıtı olarak kabul ediliyor. Burada kişinin değişik bir mekân ve psikoloji içine girerek, hem şimdiki, hem de geçmiş zamanı bir arada yaşayarak gösterdiği bir ruh hali söz konusudur. Önceden görmüşlük duygusu ruhçulara göre, geçmiş bir hayatta yaşanılmış bir yerin şimdiki zamanda çok kuvvetli olarak hatırlanması, ayrıntılı olarak tanımlanması şeklinde ortaya çıkar.

Küçük yaşlarda hatırlanıyor

Araştırmacılar gene doğmanın izlerine çocuklarda daha sık rastlandığını belirtiyorlar. Fakat çocuklarda görülen bu hatırlama olayı belirli bir yaşa kadar sürüyor. Sonraları geçmiş yaşamın anıları yavaş yavaş bellekten siliniyor.

1000'den fazla olay

Virginia Üniversitesi öğretim görevlilerinden Dr. **Ian Stevenson** dünya çapında yaptığı, gene doğma incelemeleriyle tanınıyor. Dr.

Stevenson'ın geçmiş yıllarda Türkiye'de de özellikle güney illerimizde araştırmalar yaptığı biliniyor. Dr. Stevenson yaklaşık 25 yıldır bu konu üzerinde çalışıyor. Hindistan, Lübnan, Brezilya, Alaska ve Türkiye gibi çok değişik ülkelerde binden fazla gene doğma olayını inceledi. Dr. Stevenson 25 yıllık araştırma ve gözlemlerine dayanak somut kanıtlar elde ettiğini ve gene doğmanın gerçek olduğunu vurguluyor.

Amaç, ruhun evrimi

Ruhçular ise, gene doğmanın evrensel ve kaçınılmaz bir yasa olduğu görüşündeler. Onlara göre gene doğma, ruhun evrimi için gerekli bir araçtır. Evrimleşmekte olan her ruh, deneyim ve görgüsünü artırmak için çeşitli bedenler ve kimlikler içinde sayısız kereler maddi âlemlerde doğarlar. Amaç giderek daha mükemmelleşmek, olgunlaşmaktır. Fakat bu mükemmelleşmenin sonu ya da sınırı yoktur. Yani sonunda Tanrı'ya ulaşmak söz konusu değildir.

İnsanlığın tarihi kadar eski

Ölüm, ölümden sonra yaşam, gene doğmak gibi konulara ilişkin görüşler aslında sadece psişik araştırmacıların ya da parapsikologların ortaya koyduklarından ibaret değil. Bunların tarihi o kadar uzun ki, tüm dinler ve

Hıristiyan inançlarına çok benzeyen, Budizme özgü cennet anlayışını yansıtan bir tasvir. Buda, cennetin ortasında Lotüs çiçeklerinin, tavus kuşlarının ve pagodaların arasında oturuyor (üstte solda). Bu eski Çin resminde Budist inancına göre, cehennemin 7. katı anlatılıyor. 7. katta kalmaya mahkûm olan ruh, kudurmuş köpeklerin ve şeytanların arasında yaşamayı hak ediyor (üstte sağda).

Daha fazla bilgi için:

Ergün Arıkdal, *Metapsişik Terimler Sözlüğü*, Ruh ve Madde, 1984.
Parapsikoloji Dersleri, *Ruh ve Madde*, 1981.
Parapsikoloji, *Bilim Arş, Mrk.* 1985.
Ölüm ve Ötesi, *Bilim Arş, Mrk.* 1978.
Ölüm ve Ahret *Bilim Arş, Mrk.* 1978.
Reenkarnasyon, *Bilim Arş, Mrk.* 1979.
Doğmadan Önceki Hayatımız, *Ruh ve Madde, 1982.*

inanç sistemleri bu konulara değiniyor. Eski Mısırlıların, Yunanlıların ve Romalıların ruhun ölümden sonraki varlığına çok önem verdikleri biliniyor.

Hinduizmde ve Budizmde ruhun ölümsüzlüğü, yeniden dünyaya gelmesi ve sonunda giderek olgunlaşarak Brahma ile bütünleşeceği ve Nirvana'ya ulaşacağı teması sürekli işlenir.

Musevilikte, Hıristiyanlıkta ve İslamiyette ölümden sonra yaşam, cennet-cehennem, ceza-ödül, Tanrı'ya ulaşmak gibi konular ısrarla vurgulanır. Günümüz araştırmacıları bunların sembolik anlatımlar olduklarını ve gerçek yerlerine oturtulmaları gerektiğini öne sürüyorlar.

Herkes ölümü yaşayacak ve...

İnanç sahipleri, Tanrıtanımazlar, düşünürler, parapsikologlar ve ruhçular, ölüm ve ölümden sonrasına ilişkin birtakım farklı ya da benzer görüşler ortaya koyuyorlar. Fakat şurası kesin ki, ölüm bir gerçek. İster inançlı, ister inançsız olsun, herkes ölümü yaşayacak. Ölümden sonra başımıza neler gelecek o zaman öğreneceğiz.

Tesadüfleri kim tertipliyor?

Birçok akıl almaz olaya tesadüf deyip geçiyoruz. Acaba bu tesadüflerin bir nedeni var da biz mi bilmiyoruz. Aşağıdaki yazıda, Haluk Egemen Sarıkaya bu tip bazı olayları ele alıyor...

Şair Turhan Oğuzbaş, tesadüfen karşılaştığı ve çok sevdiği Bayan Güngör Tunalıoğlu ile evlenemedi. Fakat 10 yıllık bir aradan sonra bir tesadüf onları yine karşılaştırdı. Ve sonuçta evlendiler (üstte).

YAŞAMIN SÜREGİDEN akışı içerisinde, olaylar bazen öylesine gizemli bir şekilde birbirleriyle çakışıyor ki, bunların birer tesadüf eseri olmadıkları açıkça ortaya çıkıyor. Bunlar sanki bilinmeyen eller tarafından bir düzen dahilinde tertip ediliyorlar.

Yeryüzünün her yanında ve her zaman olmuş ve olmakta olan bu anlamlı tesadüfleri ünlü İsviçreli psikolog **Carl G. Jung** da açıklamaya çalışmıştı. Vardığı sonuçlar şu şekilde özetlenebilir:

1- Anlamlı tesadüfler, nedensel bir açıklamadan yoksundurlar.

2- Anlamlı tesadüfler, arşetip (ilk örnek) bir temele dayanırlar.

3- Anlamlı tesadüfler, çoğunlukla, günlük hayatta ortaya çıkarlar.

4- Anlamlı tesadüfler, şans eseri meydana gelmesi imkânsız olan ve anlamlı bir şekilde bağlantılandırılabilen rastlantılardır.

Sayısız benzerleri olan bu ilginç konuya ilişkin bazı örnekleri gördüğümüzde, anlamlı tesadüflerin, yaşamın her alanında gerçekleşmekte oldukları belirgin bir şekilde ortaya çıkıyor.

Eceli aynı yerdeymiş...

18. yüzyıl şairlerinden Dolmabahçeli **Siyahî Ahmed Efendi,** Trabzon'a vali tayin edilen Kaptan-ı Derya **Küçük Ali Paşa**'nın maiyeti arasında İstanbul'dan Trabzon'a gidiyordu. Karadeniz'e çıktıktan az sonra gemileri korkunç bir fırtınaya tutulunca, güçlükle Ağva kıyılarına sığındılar. Geceyi geçirmek üzere çadır kurduktan sonra, Siyahî Ahmed Efendi dostlarıyla birlikte çevrede bir gezintiye çıktı.

Dağ başında, ıssız bir köşede birkaç mezar gördüler. Nedense mezarları komik bulan şair, gülerek şöyle dedi: *"Hey zavallılar! Ne vardı burada ölecek! Biraz dişinizi sıkıp, yakındaki Şile kasabasında gömülseydiniz ya!..."* Fakat çadırına döner dönmez müthiş bir titreme geçirerek yatağa düştü ve o gece öldü. Dostları da Siyahî Ahmed Efendiyi götürüp, dağ başındaki o mezarların yanına gömdüler!

Anne ve oğlunun ölümleri...

Ecel olgusunun şaşırtıcı pek çok örnekleri var. Aile fertlerinin aynı tarihlerde ölmelerinin yanı sıra, bazen onların aynı yerde ecel ile karşılaşmaları da söz konusu oluyor. Buna benzer bir olay, **Necati Ay**'ın eşi ve oğlunun ölümleriyle noktalandı. Sefaköy'de oturan Necati Ay'ın eşi, 1982 yılında Halkalı Caddesi'nde bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirmişti.

Bu üzücü kaza sonucunda oğlu **Mehmet**'e bakmak, Necati Ay'a kalmıştı. 7 yaşına gelen Mehmet, ilkokula başladı. İkinci ders yarı yılının başladığı 13.2.1985 günü babası Mehmet'i özenle giydirdi ve caddeden çok dikkatli geçmesini tembih ederek okuluna uğurladı. Ne var ki ecel, küçük Mehmet'i dört yıl önce annesinin bir trafik kazası sonucu öldüğü aynı Halkalı Caddesi'nde yakaladı ve Mehmet bir kamyon altında kalarak yaşamını yitirdi.

Çaldığı alet yüzünden...

Ankara Hacettepe Hastanesi Beyin Cerrahisi Bölümü'nde yedi yıl müstahdem olarak çalışan **T. Emiralioğlu,** tayinini, memleketi olan Trabzon'a yaptırmıştı. Hastaneden ayrılırken, beyin ameliyatlarında kullanılan çok önemli bir cihazı çalarak, tıp malzemeleri pazarlayan bir dükkâna 10.000 lira karşılığında sattı. Cihazın kaybolması birçok kişiyi perişan etti.

Emiralioğlu'nun yaptığı bu kötülük, kısa bir süre sonra ayağına dolaştı ve küçük kızının hayat boyu sakat kalmasına neden oldu! İki yaşındaki kızı **Ferdağ,** evlerinin balkonunda oynarken dengesini kaybetti ve aşağı uçarak kafası üzerine düştü. Küçük yavru koma halinde hastaneye kaldırıldı.

Doktorlar çocuğa acele beyin ameliyatı yapılması gerektiğini bildirdiler. Bunun üzerine Emiralioğlu kızını, eski çalıştığı Hacettepe Hastanesi'ne götürdü. Çocuğu muayene eden doktorların, beyindeki kan pıhtısının temizlenmesi gerektiğini, ancak bu işte kullanılan cihazın bir süre önce çalındığını bildirmeleri üzerine, Emiralioğlu fenalık geçirdi ve vicdan azabı içinde; *"Aleti ben çalmıştım. Şimdi onu bulup getireceğim, yeter ki kızım yaşasın"* diyerek dövündü.

Cihazı sattığı dükkâna koştu ama iş işten geçmişti. Cihaz yetişinceye kadar geç kalındığı için, yavrucak felç oldu ve hayat boyu sakat kalmaya mahkûm oldu. Çaldığı hayati cihaz yüzünden kızının yaşamını mahveden baba, sinir krizleri geçirdi. Adliyeye sevk edilen Emiralioğlu, tutuklanarak cezaevine gönderildi. Bu olay, *'etme-bulma'* halk deyişine ilginç bir örnektir.

Yurdaer Doğulu ve ilginç evliliği...

Ünlü müzisyen **Yurdaer Doğulu,** 1969 yılı ilkbaharında Ankara Numune Hastanesi'nde mide kanaması nedeniyle yatıyordu. Bir gün sıkıntıdan bunalmış bir halde odasındaki telefonda rasgele numaralar çevirmeye başladı. Birkaç denemeden sonra karşısına bir bayan sesi çıkınca, ondan kendisini dinlemesi ve dertlerine kulak vermesi için ricada bulundu. Telefondaki bayan da onu kırmadı, teselli etmeye başladı. Zamanla bu telefon sohbetleri ilerledi ve bir duygusallık içinde devam etti. Olayın sonrasını Doğulu şöyle anlatıyor:

"İşin en ilginç yanı, telefonda başlayan dostluğumuz giderek ilerleyince, birbirimize gerçek kimliklerimizi açıklamıştık. O zaman, telefondaki bayan **Serpil***'den, annem ile annesi* **Müyesser** *hanımın yıllar önce, 1955'lerde Erzurum'da komşu olduklarını öğrendim.*

Bunu anneme sorunca, annem, 'Müyesser Hanım benim can dostumdur. Onun Serpil adında o zamanlar 12-13 yaşlarında bir kızı da vardı. Biz onu hep sana münasip görür, bu çocuklar büyüyünce evlenseler diye dua ederdik. Böylece dostluğumuzun akrabalığa dönüşmesini arzulardım. Ama yıllardır birbirimizden haber almadık. Müyesser'in kızı Serpil kimbilir ne kadar güzel bir kız olup, evlenmiştir. Her şey kısmetten öteye olmuyor' demez mi!

Bu kez anneme telefon görüşmelerini anlatınca, 'Ne duruyorsun! Serpil'i başkasına kaptırma. Ondan iyi gelin mi bulacaksın' diye bağırdı. Sonuçta, Serpil ile evlendik."

Halen iki oğulları ve bir kızları olan Bayan Serpil Doğulu da, *"Kim ne derse desin, insan kaderinden kaçamıyor ve ergeç kısmetine kavuşuyor"* diyor.

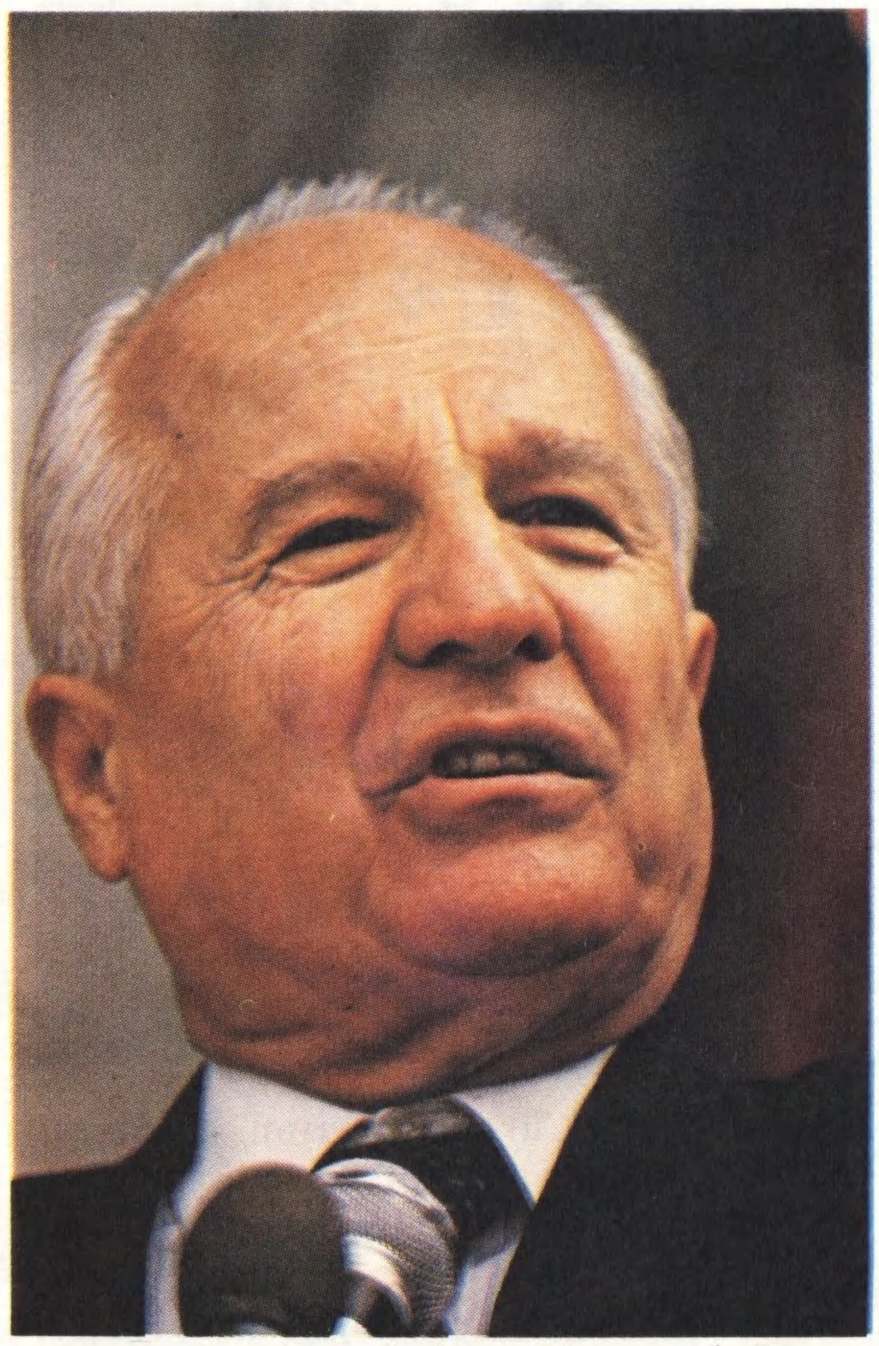

Türkiye'nin 7. Cumhurbaşkanı Kenan Evren'in hayatında 7 sayısının büyük önemi var. O, 7 Kasım 1982'de Türkiye'nin 7. Cumhurbaşkanı seçildi (sağda).

Sonunda evlendiler

Şair-avukat **Turhan Oğuzbaş**'ın evlilik olayı, anlamlı tesadüfler konusuna ilişkin olarak oldukça ilgi çekicidir. Şair Turhan Oğuzbaş, 1959-60 yıllarında Hukuk Fakültesi öğrencisi iken aynı zamanda müteahhit **Nejat Kipman** ile de çalışmaktadır. Bir gün bürolarına, Nejat Kipman'ın Şişli'deki boş dairesini tutmak için iki bayan geldi. Bunlardan biri **Güngör Tunalıoğlu** idi. Daireyi ise evli olan arkadaşı tutmak istiyordu.

Anlaşma yapıldı ve kira sözleşmesi şair Turhan Oğuzbaş tarafından dolduruldu. Bu sırada Bayan Güngör, kendisinin oldukça ilgisini çekmiş ve bir anda değişik duygular içinde kalmıştı.

Bu tarihten iki yıl sonra, bir gün, Şair Turhan Oğuzbaş, şair **Ümit Yaşar** ile birlikte kurdukları *Ü Yayınları*'nın bürosunda otururlarken, içeriye iki bayan girer ve ellerindeki Ümit Yaşar'ın şiir kitaplarını imzalatmak isterler. Bunlar, üstte anlatılan bayanlardır. Şair Oğuzbaş onları hemen tanır ve kendini tanıttığı zaman bayanlar bu rastlantıya şaşırırlar. Bundan sonra ahbaplık ve ailece karşılıklı görüşmeler başlar. Şair Oğuzbaş, Bayan Güngör Tunalıoğlu'na âşık olmuştur, evlenmek ister. Ne var ki, Bayan Güngör, anlayamadığı bir nedenle bir süre sonra bir başkası ile evlenmiş ve bu evliliği 10 yıl sürdürmüştür.

Hukuk Fakültesi'ni bitirip avukat olan Şair Turhan Oğuzbaş da, 6 yıl süren bir evlilikten sonra eşinden ayrılır. Bir süre sonra Osmanbey'deki evinden Kadıköy yakasına taşınmayı düşünen şair Turhan Oğuzbaş, sokak sokak gezerek ev ararken, Moda, Bostan Sokak'taki 25 numaralı apartmanın birinci katındaki 6 nolu dairenin boş olduğunu görür. Kapıcı, evin sahibinin yakında bir yerde oturduğunu ve iyi bir hanım olduğunu belirtir ve ismini verir.

İşte Şair Oğuzbaş bu sırada derin bir şaş-

Müzisyen Yurdaer Doğulu akıl almaz bir tesadüf sonucunda küçükken annesinin kendisiyle evlendirmeyi düşündüğü kızla bir telefonda karşılaştı. Sonuçta bu kızla evlendi ve üç çocuklu bir aile kurdu (altta).

Shakespeare'in de hayatında anlamlı bir tesadüf var. Bir 23 Nisan günü doğuyor. Bir başka 23 Nisan günü ölüyor (solda).

kınlığa düşer: Çünkü bu bayan, *'İspanyol Meyhanesi'* isimli ünlü şiirini kendisi için yazdığı, unutamadığı sevgilisi Bayan Güngör' dür. Hemen görüşürler. Şair Turhan, kendisiyle niçin evlenmediğini sorar.Bayan Güngör durumu anlatır: Arkadaşı olan evli bayan, her nedense, haberleşmelerini engelleyerek bu evliliğe olanak bırakmamıştır. Nice yıllar sonra ise, kaderin birleştirici hükmü gene yerine gelmiş, iki insan kısmetlerine kavuşmuşlar ve 18 Temmuz 1975 tarihinde evlenmişlerdir.

Birlikte doğdular ve öldüler...

Manisa'nın Sarıgöl ilçesinde aynı günde birer saat ara ile dünyaya gelen **İbrahim Doğrul** ile **Mehmet Çakal,** aynı mahallede büyüdüler. İlkokul, ortaokul ve lise sıralarında birlikte oturdular. Askerlik sonrasında Tariş tesislerinde gene bir araya geldiler. Tariş'te muamelat memuru olarak çalışan Çakal ile ambar memuru olarak çalışan Doğrul, yuvalarını da aynı dönemde kurdular. 1979 yılında aynı hafta içinde evlendiler.

Bu birlikteliğin gazetelere geçmesine sebep olan olay ise, Doğrul ile Çakal'ın öte âleme de aynı günde intikal etmeleri oldu. İkisi, örneğin kazaya uğrayan bir araç içinde birlikte ölmüş olsalardı, bu durum o kadar garip bir vaka sayılmayabilirdi. Ama, ne ilginçtir ki, aynı günlerde farklı rahatsızlıklardan şikâyet etmeye başladılar. Doğrul böbrek yetmezliğinden, Çakal da menenjitten ötürü aynı hastanenin değişik servislerinde tedaviye alındılar. Kaçınılmaz son, her ikisini de 1983 yılının aynı gününde yakaladı.

Yaşamın 21'li düzeni...

Bazı kişilerin yaşamlarında herhangi bir rakam ısrarla ortaya çıkar. Bunların sayısı öylesine çoğalmaktadır ki, artık burada bir rastlantı sınırları aşılmış olmakta ve bilinmeyen bir tertip ve düzenin varlığı apaçık görülmektedir. Emekli Piyade Yarbay **Yılmaz Ezen** de, yaşamında ortaya çıkan bu türlü bir gizemli sayısal diziyi şöyle anlatıyor:

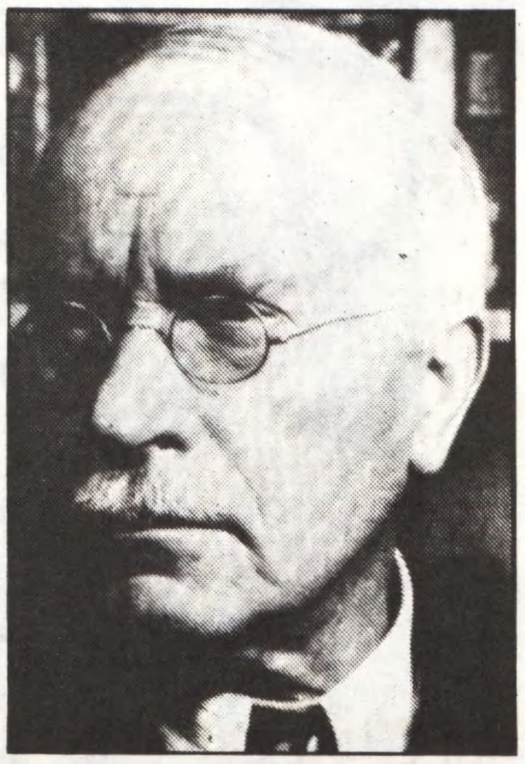

İsviçreli Psikolog Carl Gustav Jung, tesadüflerin birer anlamı olacağını savunuyor (üstte).

"Doğum tarihim 21.12.1929'dur ve bu rakamlarda, dikkat edilirse üç adet 21 sayısı vardır. 21 Ağustos 1943'te Askeri Okul'a girdim. 21 Ağustos 1950'de sınıfım piyade oldu. 21 yaşımda subay çıktım. 21 Eylül 1952'de ilk kuram şarka çıktı. 21 Ekim 1952'de ilk kıtama iltihak ettim. Muhtelif dört tayin emrimin yıl ve ayları değişik olmakla birlikte günleri hep 21 olmuştur. 12 Şubat 1954'te nişanlandım, baştakı 12 rakamının tersi 21'dir. Eşimin doğum günü 21 Mayıs'tır ve eşim bir rahatsızlıktan ötürü 21 Mayıs 1982 tarihinde ölümden döndü. 21 Şubat 1954 nikâh müracaat tarihimdir. 21 Haziran 1954 evlenme tarihimdir. 31 Ağustos 1969'da saat 21'de enfarktüs geçirdim ve o gece kaldırıldığım hastanedeki odamın numarası 21 idi. Emekli olduktan sonra iki ayrı işe giriş tarihlerinden ilki 21 Temmuz 1973 ve diğeri 21 Kasım 1980 idi. 21 Nisan 1971'te şimdi oturduğum daireyi aldım. 21 Mart 1972'de bir arabam oldu. Bunlar hatırlayabildiklerim. Bu kadar 21 rakamına bakılırsa, ölüm tarihimde de 21 rakamı yer alacak galiba!.."

Cumhurbaşkanı Evren ve 7 sayısı...

Cumhurbaşkanı **Kenan Evren,** 18 Kasım 1980 tarihinde, İzmir'de, bir sohbet sırasında gazetecilere şu ilginç açıklamayı yapmıştı: *"1917 yılının Kadir Gecesi doğmuşum. Bunu ailemden öğrendim. Daha sonra Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan doğduğum günün 1917 yılının 7'inci ayının 7'inci gününe geldiğini öğrendim. 17 yaşında Askeri Lise'ye girdim. Evlenme tarihim 27 Mayıs. 17. Genelkurmay Başkanı'yım. Aldığım evin numarası 17, telefon numaramda da 7 var. Evlenme yaşım 27'dir. 7 Mayıs'ta da Genelkurmay Başkanı oldum. 27 Mayıs'ta albaydım. Babamın ölümü 7 Mayıs 1957; büyük ağabeyimin ölümü 27 Ağustos. Takım komutanlığım 57. ve 7. batarya; Alay Komutanlığım ise 227. Alay'dır. Büyük kızımın düğünü 17 Ekim'de olmuştur. 12 Eylül Harekâtı da Cumhuriyetimizin 57. yılına tesadüf etti... Galiba ölümüm de 7'li bir rakamla olacak."*

Daha sonra, 6 Haziran 1982 tarihli gazetelerde çıkan bir haberde, şunları öğreniyoruz: *"Bir süre öğrenim gördüğü Kadıköy Ortaokulu'nu ziyaret eden Kenan Evren'e, burada kendisinin kayıtlı olduğu okul künye defteri gösterildi ve bir örneği armağan edildi. Künyede, 775 numarayla kayıtlı bulunan Ahmet Kenan Efendi'nin 11.9.1933 yılında okula girdiği ve 26.6.1934 tarihinde okuldan ayrıldığı yazılıydı."* Ne ilginçtir ki, Cumhurbaşkanı Kenan Evren'in ortaokula giriş tarihinin rakamlarını topladığımızda gene 7'li bir rakam 27 çıkıyor. Bilindiği gibi, Kenan Evren, Türkiye Cumhuriyeti'nin 7. Cumhurbaşkanı oldu ve 7 Kasım 1982 tarihinde Cumhurbaşkanı seçildi.

"Yukarıdan" gelen edebiyat

Otomatik yazı medyumluğu ile edebi eserler yazıldığı ileri sürülüyor. Buna ilişkin ünlü örnekler de var. Fakat karşı iddialar da var. Aşağıdaki yazıda bu tartışmalar ve örnekler ele alınıyor.

OTOMATİK YAZI medyumluğu, psikologların ve parapsikologların yoğun ilgi duyduğu bir konudur. Ama, otomatik yazı olaylarının tümü, **Patience Worth** olayı (Bkz. sayfa 536) gibi açıklanması güç olarak nitelendirilmiyor. Ünlü İngiliz psişik araştırmacı ve bilim adamı Prof. **Arthur Ellison** bu konuda şöyle diyor:

"İngiltere nüfusunun üçte biri kendine göre otomatik yazıyı kullanabilir sanıyorum. Ama alınan sonuçlar saçma sapan sözlerden ibaret olacaktır."

Boş bir kâğıda bir kalemi hafifçe dokunduran herkes böyle bir deneme yapabilir. Dikkat kalemden uzaklaştırılmalı, kalem istediğini yapabilmelidir.

William Shakespeare ve çağdaşları. 1947'de Hester Dowden adlı bir medyum iddiaya göre otomatik yazı aracılığıyla Shakespeare (ortada oturan) ve Kraliçe Elizabeth çağında yaşayan çeşitli ünlülerle bağlantı kurdu. Shakespeare'e atfedilen oyunların aslında bir topluluk çalışması ürünü olduğu kendisine söylendi. Katkıda bulunanlar arasında Francis Beaunont (ayakta duran, soldan üçüncü), John Feltcher (oturan, soldan üçüncü) ve Francis Bacon (masanın sonunda oturan) vardı (üstte).

Mesajı yollayan kim?

Önceleri otomatik yazı olayının sadece bedensiz varlıkların işi olduğu sanılırdı. Bu tür varlıkların, insanlarla iletişim kurmaya istekli oldukları ve kalemi hareket ettirmekten de belirli bir sevinç duydukları düşünülebilirdi. Olaya inananların kafasında şu soru vardı: Mesajı yollayan bedenli bir ruh mu? Yoksa bu tür mesajlar öte âlemden mi geliyor?

Psikologlar ise otomatik yazıyla üretilen karalamaların, aslında kalemi tutan kişinin bilinçaltıyla ilgili olduğunu iddia ediyorlar.

Tedavide kullanılıyordu

20. yüzyılın ilk otuz yılında, otomatik yazı çeşitli ruh hastalıklarının teşhis ve tedavisinde kullanılan bir yöntemdi. Bu yöntemin öncüsü Dr. **Anika Mühl** idi. Dr. Mühl, hastalarını bu yolla cesaretlendirerek gizli sıkıntılarını kendiliğinden açıklamalarını sağlıyordu.

Sabır şart

Otomatik yazıdan sonuç almak isteyen kişi çok sabırlı olmalıdır. Çünkü, kalemin kendi kendine hareket etmesinden önce saatler geçebilir.

Bazıları otomatik yazıyı hiç başaramazlar. Birçok kişinin elde ettiği sonuç ise anlamsız kelime ve harf yığınından ibarettir. Çok az kişi ise, tutarlı ve açıkça anlamı olan mesajlar alabilir. Bazen mesajın yazıldığı el yazısı, kalemi tutan kişininkinden çok farklı olabilir.

24 defter doldurdu

Eski bir din adamı olan **William Stainton Moses,** 19. yüzyılın ikinci yarısında medyumluk yapıyordu. Otomatik yazı medyumluğunda uzmandı. Yalnızken kendi kendine transa girerek otomatik yazı örneklerini elde edebiliyordu. 1872'den 1883'e kadar trans sırasında yazdıklarıyla 24 defter doldurdu. Yazıların bazılarının altında bilinmedik imzalar vardı. Hatta bir keresinde, Mendelsson verdiği bir mesajla Moses'ın defterindeki bir sayfaya imzasını atmıştı.

Bilinçaltının rolü

Günümüzün önde gelen psişik araştırmacılarından, Amerikalı Dr. **J.B. Rhine** otomatik yazı olaylarını, kendiliğinden harekete geçen bir tür otomatizm (motor otomatizmler) olarak nitelendiriyor. Yahut otomatik yazıyı önceden işaret edildiği gibi bilinçaltının çatışma, saplantı ve bastırmalarının bir ifadesi olarak görüyor.

Dr. Rhine ve arkadaşlarının otomatik yazı olayını bu şekilde değerlendirmeleri bazı açılardan doğru görünüyor. Ama Dr. Rhine, örneğin Patience Worth olayı gibi bazı olayların kolayca açıklanamayacağını da kabul ediyor.

İlginç bir örnek

Son derece ilgi uyandıran bir diğer otomatik yazı olayı da 1947'de gerçekleşti. Uzun yıllar gözleri bağlıyken gösterdiği otomatik yazı yeteneğiyle tanınan Bayan **Hester Dowden** da ruhsal celselerde medyum olarak yer alıyordu.

Percy Allen adında bir yazar da bu celselere katılıyordu. İddiaya göre, Hester Dowden, Kraliçe **Elizabeth** dönemi oyun yazarlarıyla, yazılı görüşmeler yapıyordu.

Shakespeare kimdi?

Bu celseler sonunda yazar Allen, '**Shakespeare** kimdi?' sorusunun cevabını bulmaya çalıştı. Shakespeare aslında **Francis Bacon** mıydı? Yoksa **Oxford Lordu** muydu? Ya da William Shakespeare gerçekten William Shakespeare miydi?

Shakespeare'in oyunlarını kimler yazdı?

Bayan Dowden, **Allan Percy**'nin sözünü ettiği bu üç kişiden konu hakkında yazılı bilgi aldığını da öne sürdü. Bilgi verenler arasında, oyunların yazılışı ve sahnelenmesinde görev almış, dönemin başlıca kişileri de vardı.

Amerikalı psişik araştırmacı Dr. J.B. Rhine birçok otomatik yazı olayının bilinçaltı çatışmaların kendiliğinden ifadesi olarak açıklanabileceğine inanıyor (üstte).

19. yüzyılda yaşamış bir medyum olan William Stainton Moses otomatik yazı yoluyla ruhlar dünyasından sayısız mesaj aldığını belirtiyordu. 1847 tarihli otomatik yazılarından biri (altta), 1847 yılında ölen Mendelsson tarafından 'imzalanmıştı' (altta, solda).

17. Oxford Lordu Edward de Vere. Medyum Hester Dowden'a göre Shakespeare'in oyunlarının lirik ve romantik bölümlerini yazdı. Sonelerin çoğu da ona aitti (altta, sağda).

Bayan Dowden ile ilişki kuranlar Shakespeare'in oyunlarının, bir topluluk çalışması ürünü olduğunu söylüyorlardı.

Bunlara göre, katkıda bulunan asıl kişiler ise Shakespeare ve Oxford Lordu'ydu. Başka birçok oyunun yazarları olarak tanınan **Beaumont** ve **Fletcher** da arada bir destek sağlamışlardı. Bacon ise ciddi bir editör olarak çalışmış ve oyunları basıma hazırlamıştı.

Her biri başarılı olduğu konuyla uğraşmıştı. Shakespeare, **Iago** ve **Falstaff** gibi hem komik hem trajik olan güçlü karakterleri yaratmıştı. Dramatik yapıyı oluşturma yeteneği ötekilerce de benimseniyordu. Oxford Lordu ise lirik ve romantik bölümleri yazarak **"ağzından bal damlayan Shakespeare"** bölümlerini yaratıyordu.

Bayan Dowden'a verilen bilgilere göre sonelerin büyük bölümünü de Oxford Lordu yazmıştı. Ayrıca kendisine üç yeni sone daha yazdırmıştı.

"Birlikte yazdık"

Bütün dünyanın Shakespeare'in eserleri olarak bildiği oyunların bir topluluk çalışması olduğunu, Bacon bir kere daha belirtiyordu. Shakespeare'in kendisinin de şunları söylediği öne sürüldü: *"Sahnede neyin etkili olabileceğini hemen anlayabiliyordum. Oyunun hikâyesini buluyordum, örneğin* **Hamlet***'i... Oxford'la tartışıyorduk, oyunun iskeletini oluşturuyorduk. Konuya uygun olarak ayrıntıları buluyordu, karakterleri yaratıyordu... Ben, oyunları yazan topluluğun iskeletiydim. Oyunların kanı ve eti bana ait değildi. Ama her zaman oyunların yazılışında bulunuyordum."*

Otomatik yazı edebiyatı mı?

Otomatik yazıyla yaratılan edebiyat, bilinçaltının derinliklerinde yatan, bastırılmış bir yaratıcılığın sanatsal hale getirilmesi olabilir. Bu yaratıcılık kendini şimdiye kadar düşün-

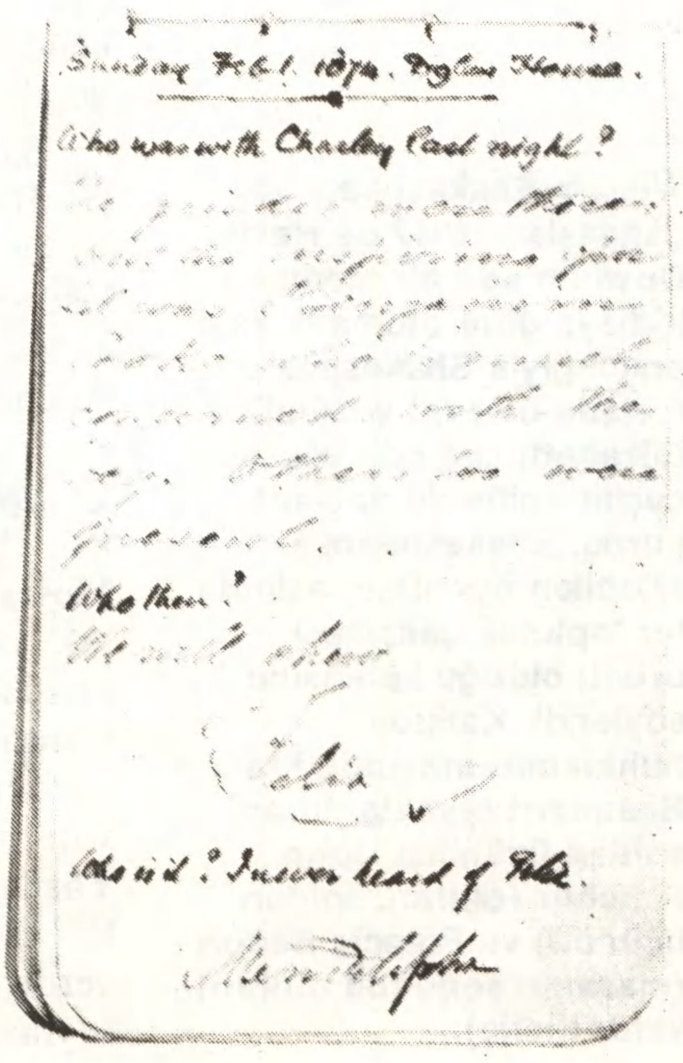

mediğimiz bir yolla ifade etmektedir.

Yüzyıllardır birçok yazar ve sanatçının ilham perilerine kulak verdikleri bilinir. Hikâyeler, sahneler, bir an görülmüş kişiler yazar ve şairin aklına çağrılmadan gelir.

Ünlü yazarlarda rastlanıyor

Ünlü İngiliz yazar **Charles Dickens**, koltuğunda kestirirken kendisine yığınla kişilik görünüyordu. Sanki kâğıda geçirilmek için yalvarır gibiydiler. **Samuel Taylor Coleridge, Kubilay Han** adlı şiirinin tümünü rüyasında görmüştü.

Mary Shelly de **Frankenstein**'ı rüyasında görmüştü. **Robert Louis Stevenson, Dr. Jekyll** için rüyalarına güveniyordu. Charles Dickens gibi bir yazar hikâyenin "kendini yazdığını" söyleyebiliyor. Ama kâğıt üzerindeki kaleminin kendiliğinden **Oliver Twist**'i yazdığını düşünmek de çok zor. İlham, otomatik yazıdan çok farklı bir durumdur.

İçki ve uyuşturucu düşkünü

Patrick Branwell Bronte'nin başından geçen garip bir olay belki de bu iki durumun arasında yer alıyor. Patrick B. Bronte, talihsiz ve sevimli olmayan bir kişiliğe sahiptir. İçkiye ve uyuşturucuya olan dayanıksızlığı biliniyordu. Kırda ıssız bir evde birlikte yaşadığı kızkardeşleri **Charlotte, Emily** ve **Anne** ile geçinemezdi. Edebi yeteneği olduğunu söylerdi ama bunu kanıtlayamamıştı.

Eli kontrolü dışında yazıyor

Ama, demiryolu kâtibi olarak çalıştığı önemsiz işlerden birinde bir gün bir şey keşfetti. Bir eliyle haftalık hesabı tutarken öbür eli tümüyle bağımsız olarak yazabiliyordu. Önce çok sevdiği ölmüş kızkardeşinin adı olan **Maria** kâğıdın üzerine yazıldı. Sonra kimi şiir kimi düzyazı başka parçalar gelmeye başladı. Daha sonra, tümüyle rastlantı eseri olarak **Uğultulu Tepeler**'in başka bir versiyonunu yazmış olduğunu iddia etti. Bu durum kızkardeşi Emily'nin aynı kitabı yazmış olduğu döneme rastlıyordu.

"Charles Dickens'ın İngiltere'ye Bıraktıkları" adlı, 19. yüzyıla ait bir tahta oyma. Dickens yarattığı karakterlerin çoğunun sanki canlıymışlar gibi uyurken önünde belirdiklerini söylüyordu (üstte).

Sahtekârlığı anlaşılıyor

Ama bu olayın ikinci bölümüydü. Emily'nin kitabının başlangıç bölümünü çalışmış ve arkadaşlarına kendisininmiş gibi okumuştu. Kendisine kimse inanmayınca kendi yazdığı versiyonu ortaya çıkardı.

En ünlü korku hikâyelerinden Frankenstein'ın yaratıcısı Mary Wollstonecraft Shelley (1797-1851). Romanın öyküsünü rüyasında görmüştü (solda).

DÜNYANIN GİZEMLİ YERLERİ
Nemrut Dağı/Türkiye